

IV. MELLÉKLET

ELFOGADOTT ÁLLÁSFOGLALÁSOK

	<i>Oldal</i>
– Az etnikai, kulturális és vallási sokféleség demokratikus befogadásának kihívásai az AKCS- és az uniós országokban (ACP-EU/100.460/09/fin.).	19
– A gazdasági partnerségi megállapodások (GPM-ek) és azok AKCS-államokra gyakorolt hatása (ACP-EU/100.463/09/fin.)	24
– Az éghajlatváltozás társadalmi és környezeti következményei az AKCS-országokban (ACP-EU/100.383/09/fin.)	31
– A cotonou-i partnerségi megállapodás szerepe az élelmiszer- és pénzügyi válság AKCS-országokban történő kezelésében (ACP-EU/100.440/08/fin.)	38
– A béke, a biztonság, a stabilitás és a kormányzati rendszer megteremtése és előmozdítása Szomáliában (ACP-EU/100.569/09/fin.)	43

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**az AKCS- és az uniós országokban az etnikai, kulturális és vallási sokszínűség demokratikus összeegyeztetése előtt álló kihívásokról**

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2009. április 6–9-i prágai (Cseh Köztársaság) ülése során,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel a kulturális javak jogtalan behozatalának, kivitelének és tulajdonjoga jogtalan átruházásának megakadályozását és megelőzését szolgáló eszközökről szóló, 1970. évi UNESCO-egyezményre,
- tekintettel az emberi jogokról szóló, 1978. évi amerikai egyezményre,
- tekintettel az 1945. június 26-án aláírt Egyesült Nemzetek Chartájára, és a Nemzetközi Bíróság létrehozására,
- tekintettel az ENSZ Közgyűlése által 1948. december 10-én elfogadott Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára,
- tekintettel az 1985. évi, az Emberek és Népek Jogainak Afrikai Chartájára (Banjul), valamint az Emberek és Népek Jogai Afrikai Bíróságának 2004. évi létrehozására,
- tekintettel az ENSZ Közgyűlése által 1992. december 18-án elfogadott, a nemzeti, etnikai, vallási és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogairól szóló nyilatkozatra,
- tekintettel az Európa Tanács nemzeti kisebbségek védelméről szóló, 1995. február 1-jei keretegyezményére,
- tekintettel az el nem kötelezettek mozgalmának 1998-ban Durbanban megrendezett XII. csúcstalálkozó-ján kidolgozott nyilatkozat IV. fejezetére,

(¹) Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által 2009. április 9-én Prágában (Cseh Köztársaság) elfogadott állásfoglalás

- tekintettel az Afrikai Unió 2000-ben elfogadott alapító okiratának 30. cikkére,
- tekintettel a személyek közötti, faji vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló, 2000. június 29-i 2000/43/EK tanácsi irányelvre ⁽¹⁾,
- tekintettel a kulturális sokszínűségről szóló, az UNESCO általános konferenciája által 2001. november 2-án elfogadott egyetemes nyilatkozatra,
- tekintettel a 2001. évi rasszizmus elleni világkonferenciára és a fenntartható fejlődés témájában megrendezett 2002. évi világcsúcsra,
- tekintettel a szellemi kulturális örökség védelméről szóló, 2003. évi egyezményre,
- tekintettel az Afrikai Unió Bíróságának 2003. évi jegyzőkönyvére,
- tekintettel a rasszizmusról, a faji megkülönböztetésről, az idegengyűlöletről és az ehhez kapcsolódó intoleranciáról szóló, AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által 2003. április 3-án Brazzaville-ben elfogadott állásfoglalásra,
- tekintettel a Nemzetközi Büntetőbíróságról (ICC) 2003. április 3-án Brazzaville-ben elfogadott állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel az AKCS-országok kultúrájának és kulturális ágazatának előmozdításáról szóló dakari nyilatkozatra, amelyet az AKCS-országok kulturális miniszterei 2003. június 20-i első ülésén fogadtak el,
- tekintettel az Európa Tanács „Az autonóm régiók pozitív tapasztalatai mint a konfliktusok megoldásának lehetséges eszközei Európában” című, 2003. június 24-én elfogadott 1334. sz. határozatára,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programjának 2004. évi „Kulturális szabadság a jelen sokszínű világában” című humán fejlesztési jelentésére,
- tekintettel a kulturális kifejezések sokszínűségének védelméről és előmozdításáról szóló 2005. évi UNESCO-egyezményre,
- tekintettel „A kisebbségek védelme és a megkülönböztetés elleni politikák a bővítés utáni Európában” című, 2005. június 8-i európai parlamenti állásfoglalásra ⁽³⁾,
- tekintettel a 2000 júniusában Cotonou-ban aláírt ⁽⁴⁾ és 2005 júniusában Luxembourgban felülvizsgált ⁽⁵⁾ cotonou-i megállapodásra, különösen annak 33. cikkére (Intézményi fejlesztés és kapacitásépítés), amely felszólít „a sokszínűség tiszteletben tartására a társadalmakban, illetve a társadalmak között”,
- tekintettel az Afrikai Unió által 2007. január 30-án Addisz-Abeában aláírt, a demokráciáról, a választásokról és a kormányzásról szóló Afrikai Chartára,
- tekintettel a bennszülött népek jogairól szóló, az ENSZ Közgyűlése által 2007. szeptember 13-án elfogadott nyilatkozatra,
- tekintettel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) egyezményeire,
- tekintettel az Afrikai Unió 2003-ban Maputóban megrendezett csúcstalálkozóján hozott határozatra, miszerint az afrikai diaszpórát tekintsék 6. régiójának,
- tekintettel a Politikai Bizottság jelentésére (ACP-EU 100.460/09/fin.),

⁽¹⁾ HL L 180., 2000.7.19., 22. o.

⁽²⁾ HL C 231., 2003.9.26., 20. o.

⁽³⁾ HL C 124. E, 2006.5.25., 405. o.

⁽⁴⁾ HL L 317., 2000.12.15., 3. o.

⁽⁵⁾ HL L 209., 2005.8.11., 27. o.

- A. mivel a világ csaknem 200 országa megközelítőleg 5 000 etnikai csoportnak ad otthont, és kétharmadukban legalább egy jelentős etnikai vagy vallási kisebbség él,
- B. mivel ezért az összes demokráciának olyan politikákat kell kidolgoznia, amelyek kifejezetten elismerik a kulturális különbségeket, ugyanakkor biztosítják az integrációt, és tovább erősítik a közös kötelekeket és a szolidaritás érzését, amelyekre szükség van a demokratikus társadalom működéséhez,
- C. mivel az etnikai, vallási és nyelvi csoportok egyenlő jogait elismerő jogi keret alapvető fontosságú a demokratikus kormányzás előmozdítása, a multikulturális politikák kialakítása és a humán fejlesztés elősegítése érdekében,
- D. mivel a kulturális sokszínűség a legtöbb AKCS- és uniós ország régóta elismert jellemzője, amely a globalizáció hatásainak köszönhetően az elmúlt évtizedekben erőteljesebbé vált; mivel az újabb kultúrák, vallások és nyelvek befogadása sok társadalom számára új kihívás, különösen Európában, valamint az afrikai, karibi és csendes-óceáni országokban,
- E. mivel a globalizált világban a sokszínűség tiszteletben tartása még inkább elengedhetetlenné válik, mind az államok, mind a nemzetközi közösség számára a társadalmi, etnikai és vallási konfliktusok megelőzése érdekében,

Politikai és jogi szempontok

1. hangsúlyozza a regionális és régióközi jogi eszközök és struktúrák tiszteletben tartásának jelentőségét, valamint az emberi jogi bíróságok és a Nemzetközi Büntetőbíróság fontos szerepét;
2. elismeri, hogy az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata kulcsfontosságú szerepet tölt be a népek jogainak védelmében és a megkülönböztetés különböző formáinak megszüntetésében;
3. felszólít valamennyi uniós és AKCS-tagállamot a nemzetközi és regionális emberi jogi egyezmények ratifikálására és végrehajtására, ideértve a kisebbségi jogok védelmét szolgáló különleges jogi eszközöket is, valamint arra, hogy e nemzetközi megállapodásokkal összhangban dolgozzanak ki hatékony, megkülönböztetés elleni jogszabályokat; ezzel összefüggésben felhívja a figyelmet azon rászoruló embercsoportok nehéz helyzetére, mint például a HIV-fertőzöttek/AIDS-betegek, az albínók, az országukban lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek, a menekültek és a migráns munkavállalók;
4. elismeri a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által a munkavállalók jogainak védelme és a velük szemben alkalmazott megkülönböztetés felszámolása terén betöltött szerepet, és felszólítja az AKCS- és az uniós tagállamokat e jogok védelmezésére,
5. felszólítja az AKCS- és az uniós tagállamokat, hogy sürgősen ratifikálják a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet bennszülött és törzsi népekről szóló 169. sz. egyezményét;
6. úgy véli, hogy ahol a sokszínűség erőszakos konfliktusokhoz vezetett vagy félő, hogy oda vezet, szilárd közvetítő mechanizmusokat kell létrehozni, amelyekkel kezelhető a konfliktus, még mielőtt felfokozódna;
7. felszólítja az uniós és az AKCS-országok kormányait, hogy a civil társadalmi szervezeteket – ideértve a marginalizált és kisebbségi csoportokat képviselő szervezeteket is – vonják be a politikai párbeszédbe, a cotonou-i megállapodás 8. cikkével összhangban;
8. úgy véli, hogy a regionális és helyi szereplők közötti fejlesztési együttműködés különösen alkalmas a sokszínűség kezelését szolgáló legjobb gyakorlatok cseréjére és bizonyos közösségek konkrét szükségleteinek megválaszolására; ezért kéri az uniós és az AKCS-országok kormányait, hogy támogassák a helyi és regionális szintű közös fejlesztési kezdeményezéseket, és biztosítsák számukra a szükséges politikai teret, hogy a kormánnyal való együttműködéstől függetlenül fejlődhessenek;

9. úgy véli, hogy egy, az afrikai szakértői értékelési mechanizmushoz hasonló többoldalú szakértői értékelést lehetne végezni a különböző államok helyzetének felmérésére, és meg lehetne határozni a sokszínűség demokratikus kezelésének referenciaértékeit;
10. hangsúlyozza, hogy a kisebbségi csoportok demokratikus képvisellete, valamint azok politikai, társadalmi és kulturális vitákban való részvételi képessége központi fontosságú a felelősségteljes kormányzási elvek végrehajtásának biztosításához;
11. hangsúlyozza, hogy egy állampolgárnak nem kell feltétlenül egy vallásos csoport tagjának lennie ahhoz, hogy teljes mértékű polgári és szociális jogai biztosítva legyenek;

A kulturális dimenzió

12. elismeri, hogy a kulturális sokféleség összeegyeztetésére különböző politikák és alkotmányos megoldások léteznek; úgy véli azonban, hogy a multikulturális politikák kialakításához mindenekelőtt egy olyan jogi keretre van szükség, amely elismeri az etnikai, vallási és nyelvi csoportok egyenlő jogait, és védelmet nyújt a polgároknak a megkülönböztetés minden formájával szemben;
13. különösen hangsúlyozza, hogy valamennyi AKCS- és uniós államnak tiszteletben kell tartania a vallásszabadságot, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 18. cikkével, valamint a nemzeti, etnikai, vallási vagy nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogairól szóló ENSZ-nyilatkozat (Kisebbségi Nyilatkozat) 1. és 2. cikkével és más nemzetközi emberi jogi szerződésekkel összhangban;
14. hangsúlyozza, hogy maguknak a kulturális és vallási gyakorlatoknak is meg kell felelniük a nemzetközi emberi jogi előírásoknak, ideértve a kisebbségek, a nők és a gyermekek jogait is, amint azt például az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 5. cikke és 16. cikkének (2) bekezdése, valamint a Kisebbségi Nyilatkozat 4. cikkének (2) bekezdése is előírja, továbbá biztosítani kell a vallási vagy kulturális közösségek tagjai számára a szabad választás jogát;
15. hangsúlyozza, hogy egy csoport hagyományos, kulturális és vallási jogai nem áthatják alá a mindenki számára nemzetközileg elfogadott emberi jogi normákat;
16. emlékeztet arra, hogy a vallásgyakorlás személyes választás és magánügy, és úgy véli, hogy a különböző társadalmakban a vallási szervezeteknek és az állami intézményeknek továbbra is egyértelműen el kell különülniük egymástól;
17. felszólítja az AKCS- és az uniós országokat, hogy minden nyelvi kisebbségi csoport számára biztosítsák az anyanyelvük gyakorlásához való joguk tiszteletben tartását, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 2. cikkével összhangban; emlékeztet arra, hogy az államoknak a Kisebbségi Nyilatkozat 4. cikkének (3) bekezdése értelmében kötelességük megfelelő intézkedéseket tenni annak érdekében, hogy – lehetőség szerint – a kisebbségi csoportokhoz tartozó személyek elsajátíthassák anyanyelvüket, vagy az anyanyelvükön történő oktatásban részesülhessenek, és biztosítani, hogy az oktatási rendszerekben nem történik etnikai, vallási vagy nyelvi alapon történő megkülönböztetés; hangsúlyozza annak szükségességét is, hogy előmozdítsák és biztosítsák egyéb uralkodó nyelvek elsajátítását;
18. ösztönzi az AKCS- és az uniós államokat az oktatási rendszereikbe való befektetésre, mivel az oktatáshoz való jog alapvető emberi jog (az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 26. cikke), és az oktatás az egyik leghatékonyabb eszköz a tolerancia és az integráció előmozdításához; ezzel összefüggésben felszólítja az Európai Bizottságot arra irányuló kötelezettségvállalásának betartására, hogy a fejlesztési együttműködési eszköz földrajzi programjai keretében a források legalább 20 %-át az egészségügy és az oktatás céljaira különíti el, és felkéri, hogy e kötelezettségvállalását terjessze ki az Európai Fejlesztési Alapra is;
19. felszólítja valamennyi AKCS- és uniós ország kormányát, hogy – az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 19. cikkével összhangban – minden polgár számára biztosítsák a médiához való hozzáférést, annak érdekében, hogy teljes mértékben kifejezhessék etnikai, vallási vagy nyelvi identitásukat, ideértve a kisebbségi nyelveken szóló médiumok célzott támogatását, valamint a társadalom minden csoportjának méltányos és kiegyensúlyozott képviselétét; e jogok gyakorlását a megfelelő médiajelenlét és a médiához való hozzáférés révén lehetővé kell tenni az eltérő vélemények számára a demokratikus állam egyik előnyeként; hangsúlyozza a nemzeti médiához való széles körű hozzáférés fontosságát az tájékoztatás bizonyos szintjének biztosítása érdekében;

20. úgy véli, hogy ahol a kirekesztés és az előítéletek alapvető problémaként jelentkeznek, az AKCS–EU-együttműködésnek konkrét programokat kell támogatniuk a médiában és az oktatásban a tolerancia és a jobb megértés előmozdítása érdekében;
21. felszólítja az AKCS- és az uniós államokat, hogy a hatóságoknál, a választási rendszerekben, a közigazgatásban, valamint a rendészeti és a biztonsági ágazatban fogadjanak el a különböző etnikai, kulturális és nyelvi csoportok méltányos képviseletét előmozdító proaktív politikákat, a megkülönböztetés minden formája ellen történő fellépés és célzott munkaerő-felvételi stratégiák kidolgozása révén, ideértve – adott esetben – a pozitív megkülönböztetés alkalmazását;
22. felhívja az AKCS- és uniós országokat, hogy választási rendszereiket úgy alakítsák ki, hogy ezáltal ösztönözzék a kisebbségi érdekek tisztességes képviseletét, ugyanakkor előzzék meg, hogy az etnikai hovatartozás váljon a fő megosztó tényezővé;
23. felszólítja az AKCS- és az uniós államokat, hogy támogassák a szellemi tulajdonra vonatkozó megfelelő jogszabályokat – összhangban az olyan elismert nemzetközi szervezetek, mint például a Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO) által előírtakkal – a kulturális javak vagy a kulturális és természeti örökséghez tartozó erőforrások cseréje és átruházása tekintetében;

Társadalmi és gazdasági kérdések

24. felszólítja az AKCS- és az uniós államokat a gazdasági diverzifikáció fontosságának felismerésére és az e célt szolgáló politikák végrehajtására, tekintve, hogy a társadalmi-gazdasági tényezők etnikai és kulturális feszültségeket szíthatnak, illetve súlyosbíthatják azokat, továbbá arra, hogy a fejlődés érdekében támogassák a regionális integrációt;
25. felhívja az AKCS- és uniós országokat, hogy mozdítsák elő a kisebbségek társadalmi befogadását, és fogadjanak el aktív politikákat a foglalkoztatáshoz, az oktatáshoz és a szociális szolgáltatásokhoz való egyenlő hozzáférés biztosítása érdekében;
26. felszólítja az uniós tagállamokat, hogy tegyenek eleget arra irányuló kötelezettségvállalásuknak, hogy segítséget nyújtsanak az AKCS-országok számára azon feladatukban, hogy megvalósítsák a millenniumi fejlesztési célokat;
27. elismeri, hogy az olyan tényezők, mint a globalizáció, a természeti erőforrások miatti konfliktusok vagy az éghajlatváltozás várhatóan további migrációs hullámokat eredményeznek, és úgy véli, hogy az AKCS-csoporton belüli, valamint az AKCS- és az uniós országok közötti migrációra nemcsak gazdasági szempontból kell tekinteni, hanem azt politikai, társadalmi és kulturális csereként is számításba kell venni; szilárd meggyőződése, hogy alapvető fontosságú valamennyi migráns személy jogainak és emberi méltóságának tiszteletben tartása;
28. kitart amellett, hogy az AKCS- és az uniós országok természetes erőforrásokból származó bevételeit ezen országok valamennyi társadalmi rétege fejlődésének javára kell felhasználni; felszólítja a kormányokat annak biztosítására, hogy valamennyi közösséggel konzultáljanak annak érdekében, hogy az üzleti bevételekből profitálhassanak, valamint hogy figyelembe vegyék a környezeti és kulturális szempontokat; elismeri, hogy mechanizmusokat kell kialakítani ezen javak elosztásának biztosítására;

Nemzetközi és regionális együttműködés és fejlesztési politika

29. felszólítja az EU és az AKCS-országok kormányait, hogy – az országos és regionális stratégiai dokumentumok kidolgozásakor és felülvizsgálatakor – vizsgálják meg az etnikai, kulturális, regionális és a kialakulóban levő kisebbségek integrációjával és egyenlőségével kapcsolatos problémákat, és a konzultációs folyamatba vonják be az érintett csoportok képviselőit; hangsúlyozza, hogy olyan egyedi programokat kell kialakítani és finanszírozni, amelyek előmozdítják a szociális szolgáltatásokhoz való egyenlő hozzáférést és a politikai részvételt;
30. felszólítja az uniós tagállamokat és a Bizottságot annak biztosítására, hogy a kisebbségek – többek között a bennszülött népek és a kialakulóban levő kisebbségek – jogainak általános érvényesítésére minden programban és projektben sor kerüljön, különösen az emberi jogok, a demokrácia és a kormányzás terén;

31. emlékeztet arra, hogy az EU pozitív tapasztalatokkal rendelkezik a kisebbségi jogok védelme és a határkonfliktusok békés megoldása terén;
32. felszólítja az AKCS-országokat és az uniós tagállamokat, hogy ismerjék el az Afrikai Unió alapító okirata által elért pozitív hatást, amely kimondja, hogy az alkotmányellenes eszközökkel hatalomra jutott kormányok nem vehetnek részt az Afrikai Unió tevékenységeiben;
33. úgy véli, hogy az Afrikai Szakértői Értékelési Mechanizmus (APRM) hatékonyan erősíti a sokszínűséget és a felelősségteljes kormányzást elősegítő demokratikus intézményeket; sürgeti a regionális és alregionális AKCS-szervezeteket, hogy az ilyen keretrendszerekben nagyobb mértékben foglalkozzanak a kisebbségi kérdésekkel;
34. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Afrikai Unió Bizottságának, a Pánafrikai Parlamentnek, valamint a nemzeti és regionális parlamenteknek, az Európai Bizottságnak, az ENSZ-nek és a regionális szervezeteknek, az EU-nak és az Afrikai Unió soros elnökeinek.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

gazdasági partnerségi megállapodásokról (GPM-ek) és azok AKCS-államokra gyakorolt hatásáról

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2009. április 6–9-i prágai (Cseh Köztársaság) ülése során,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 178. cikkére,
- tekintettel az egyrészt az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok (AKCS), másrészt az Európai Közösség és tagállamai közötti, 2000. június 23-án Cotonouban aláírt partnerségi megállapodásra (cotonou-i megállapodás) ⁽²⁾,
- tekintettel az Afrikai Unió állam- és kormányfői közgyűlése – 2008. június 30. és július 1. közötti – tizenegyedik rendes ülésének a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló határozatára ⁽³⁾,
- tekintettel az Afrikai Unió állam- és kormányfői közgyűlése – 2008. január 31. és február 2. közötti – tizedik rendes ülésének a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló nyilatkozatára,
- tekintettel az AKCS állam- és kormányfői hatodik csúcstalálkozóján 2008. október 3-án elfogadott „Accrai Nyilatkozatra” ⁽⁴⁾,
- tekintettel a Bizottság „Politikák fejlesztési célú koherenciája - A haladás felgyorsítása a millenniumi fejlesztési célok elérése felé” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és a Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett 2005. április 12-i közleményére ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által 2009. április 9-én Prágában (Cseh Köztársaság) elfogadott állásfoglalás

⁽²⁾ HL L 317., 2000.12.15., 3. o.

⁽³⁾ AU/Dec. 197(XI)

⁽⁴⁾ ACP/28/025/08

⁽⁵⁾ COM(2005) 134 végleges

- tekintettel a z Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa (GAERC) által 2005 májusában a millenniumi fejlesztési célok tekintetében elfogadott következtetésekre ⁽¹⁾,
- tekintettel a tarifális preferenciák általános rendszerének alkalmazásáról szóló, 2005. június 27-i 980/2005/EK tanácsi rendeletre ⁽²⁾,
- tekintettel a gazdasági partnerségi megállapodásokat létrehozó vagy azok létrehozásához vezető megállapodásokban meghatározott, az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok (AKCS-államok) csoportjának egyes tagjaiból származó termékekre vonatkozó szabályozások alkalmazásáról szóló, 2007. december 20-i 1528/2007/EK tanácsi rendeletre ⁽³⁾,
- tekintettel az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa 2008. május 26–27-i, 2870. ülésének a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló következtetéseire,
- tekintettel az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának 2008. június 13-án Addisz Abebában elfogadott állásfoglalására,
- tekintettel a „Kairótól Lisszabonig – Az EU és Afrika stratégiai partnersége” című, az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz intézett, 2007. június 27-i bizottsági közleményre (COM(2007) 357),
- tekintettel a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló, az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz intézett, 2007. október 23-i bizottsági közleményre (COM(2007) 635),
- tekintettel az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezményre (GATT), és különösen annak XXIV. cikkére,
- tekintettel az ENSZ 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, mely a szegénység felszámolására a nemzetközi közösség által közösen kialakított kritériumokként megállapítja a millenniumi fejlesztési célkitűzéseket,
- tekintettel az integrációért felelős afrikai miniszterek második konferenciáján 2007. július 26–27-én Kigaliban (Ruanda) elfogadott nyilatkozatra,
- tekintettel az Afrikai Unió kereskedelmi miniszterei negyedik és ötödik konferenciájának – amely Addisz Ababában ülésezett 2008. április 3-án és 2009. március 2-án – gazdasági partnerségi megállapodásokra vonatkozó nyilatkozataira,
- tekintettel Christiane Taubira, a francia nemzetgyűlés tagja 2008. június 16-i, alábbi című jelentésére: „Az Európai Unió és az AKCS-országok közötti gazdasági partnerségi megállapodások. Mi lenne, ha a politika végre a világ ügyeivel foglalkozna?”,
- tekintettel az Európai Parlamentnek az AKCS-országokkal és -régiókkal kötendő gazdasági partnerségi megállapodásokról folytatott tárgyalásra vonatkozó, a Bizottsághoz intézett ajánlásáról szóló 2002. szeptember 26-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
- tekintettel az Európai Parlament gazdasági partnerségi megállapodások fejlődésre gyakorolt hatásairól szóló, 2006. március 23-i állásfoglalására ⁽⁵⁾,
- tekintettel az Európai Parlament gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló, 2007. május 23-i állásfoglalására ⁽⁶⁾,

(1) 9266/05

(2) HL L 169., 2005.6.30., 1. o.

(3) HL L 348., 2007.12.31., 1-154. o.

(4) HL C 213. E, 2003.11.14., 305. o.

(5) HL C 292. E, 2006.12.1., 121. o.

(6) HL C 102. E, 2008.4.24., 301. o.

- tekintettel az Európai Parlamentnek az EU által a kereskedelemnek nyújtott támogatásról szóló, 2007. május 23-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
 - tekintettel az Európai Parlament gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló, 2007. december 12-i állásfoglalására ⁽²⁾,
 - tekintettel a gazdasági partnerségi megállapodásokról (GPM-ek) szóló, 2004. február 19-i állásfoglalására: problémák és kilátások ⁽³⁾,
 - tekintettel a gazdasági partnerségi megállapodásokról (GPM-ek) folytatott tárgyalások felülvizsgálatáról szóló, 2006. november 23-i állásfoglalására ⁽⁴⁾,
 - tekintettel a fejlesztésbarát gazdasági partnerségi megállapodásokról (GPM-ek) szóló, 2007. november 20-án elfogadott kigali nyilatkozatára ⁽⁵⁾,
 - tekintettel a Gazdasági Fejlesztési, Pénzügyi és Kereskedelmi Bizottság jelentésére (ACP-EU 100. 463/A/09/fin.),
- A. mivel a Cotonou-i Megállapodás 36. cikkének (1) bekezdése szerint az AKCS és az Európai Unió megállapodtak, hogy a WTO-val összeegyeztethető kereskedelmi megállapodásokat kötnek, „fokozatosan megszüntetik az egymás közti kereskedelem elé gördülő akadályokat és bővítik az együttműködést minden, a kereskedelem szempontjából jelentős területen”,
- B. mivel azonban ezen megállapodás 37. cikkének (3) bekezdése megállapítja, hogy „az előkészületi időszakot az AKCS köz- és versenyszférájában is kapacitásépítésre használják”,
- C. mivel az általános érdekű kérdésekben az Európai Unió és az AKCS-államcsoport közötti tárgyalások 2002-ben kezdődtek, ezt követően pedig külön tárgyalások kezdődtek a hat GPM-régióval (karibi térség, Nyugat-Afrika, Közép-Afrika, Kelet- és Dél-Afrika, a Dél-Afrikai Fejlesztési Közösség (SADC) kivételével, csendes-óceáni térség),
- D. mivel az Afrikai, Karibi és Csendes-Óceáni Államok Karibi Fóruma (CARIFORUM) az EU-val és tagállamaival 2007. december 16-án parafált egy gazdasági partnerségi megállapodást,
- E. mivel 18 afrikai ország, amelyből 8 a legkevésbé fejlett országok közé tartozik, átmeneti gazdasági partnerségi megállapodásokat parafált 2007. november-decemberben, míg 29 más afrikai AKCS-ország, amelyből 3 nem tartozik a legkevésbé fejlett országok közé, nem parafált semmilyen GPM-et, és mivel Dél-Afrika már aláírta a WTO-val összeegyeztethető kereskedelmi, fejlesztési és együttműködési megállapodást (TDCA),
- F. mivel Pápua Új-Guinea és a Fidzsi-szigetek, a legkevésbé fejlett országok közé nem tartozó két AKCS-ország, 2007. november 23-án ideiglenes gazdasági partnerségi megállapodást parafált, míg a többi csendes-óceáni AKCS-ország (hat legkevésbé fejlett ország és hét nem legkevésbé fejlett ország) nem parafált GPM-et,
- G. mivel 2008-ban csak a CARIFORUM-államok és az EU közötti megállapodást, valamint az EU és Elefántcsontpart közötti, illetve az EU és Kamerun közötti ideiglenes megállapodásokat írták alá,

⁽¹⁾ HL C 102. E, 2008.4.24., 291. o.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA (2007)0614.

⁽³⁾ HL C 120., 2004.4.30., 16-22. o.

⁽⁴⁾ HL C 330., 2006.12.30., 36-40. o.

⁽⁵⁾ HL C 58., 2008.1.13., 44-46. o.

- H. mivel az EU a GPM-eket vagy átmeneti GPM-eket parafáló AKCS-országokból származó termékekre vonatkozó importszabályozásokat 2008. január 1-jével kezdődően alkalmazza ⁽¹⁾,
- I. mivel az afrikai és csendes-óceáni régiók az Európai Unióval továbbra is tárgyalásokat folytatnak a teljes körű GPM-ek megkötése érdekében, és mivel az AKCS-államok fele nem látott el kézjeggyével, illetve nem írt alá ilyen megállapodásokat,
- J. mivel az AKCS-országok a kezdeti gazdasági partnerségi megállapodásokban szereplő, a jogvitára vonatkozó záradékok tekintetében aggályaiknak adtak hangot, és azt kérték, hogy ezekkel az aláírás előtt foglalkozzanak,
- K. mivel minden fél több alkalommal megerősítette, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásoknak fejlesztési eszközöknek kell lenniük azért, hogy az AKCS-államokban előmozdítsák a fenntartható fejlődést, a regionális integrációt és a szegénység csökkentését,
- L. mivel a GPM-ek eredményeképp jelentkező kiigazítási költségek jelentős hatással lesznek az AKCS-országok fejlődésére, ami – noha nehéz pontosan megjósolni – a vámok kiesése révén közvetlen hatást fejt ki, közvetett hatást pedig a foglalkoztatottság, a szakismeretek növelése, a termelés, a kivitel diverzifikálása és az államháztartás reformja nyomán felmerülő kiigazítási vagy szociális támogatási költségeken keresztül fejt ki,
- M. mivel 21 AKCS-ország, amelyek közül néhány még nem írt alá GPM-et, a 10. Európai Fejlesztési Alapon belüli saját nemzeti indikatív programjában külön összegeket különített el a GMP-ek kiegészítő intézkedéseire,
- N. mivel a GPM-ek AKCS-országokra gyakorolt fejlődési hatása bizonyos esetekben időlegesen az alábbiakat eredményezheti:
- a nettó vámbevételek csökkenése és ennek az AKCS-országok költségvetésére kifejtett hatása,
 - regionális integrációs problémák az AKCS regionális blokkokban az ideiglenes megállapodások parafálása miatt, ami gátolhatja egy olyan integrált gazdaságfejlesztési keret szükséges létrehozását, amely hozzájárulhat a gazdasági növekedéshez az AKCS-országokban,
 - az AKCS-országok gazdasága és fogyasztói EU-ból származó termékekkel való ellátásának javítása,
 - az AKCS-országok EU-ba irányuló kivitelének növelése többek között javított származási szabályok révén, ami gazdasági növekedéshez, több munkahelyhez, növekvő állami bevételekhez járul hozzá, és ezt szociális intézkedések finanszírozására lehetne használni,
 - regionális integráció az AKCS-régiókban, amely a gazdasági fejlődés keretét javíthatja, és ezért hozzájárulna a gazdasági növekedéshez,
 - a „segélyt a kereskedelemért” program sikeres támogatása a GPM-ek tekintetében,
 - az AKCS-országok reform- és válaszintézkedéseinek végrehajtása, különös tekintettel az államháztartásra, a vámok behajtására és egy új adóbevételi rendszer bevezetésére,
- O. mivel az AKCS-régiók, az AKCS-országok és más fejlődő országok (Dél-Dél kereskedelmi együttműködés) közötti és azokon belüli kereskedelemnek fontos pozitív hatásai lehetnek az AKCS-országok fejlődésére,

⁽¹⁾ A Tanács 1528/2007/EK rendelete (2007. december 20.) a gazdasági partnerségi megállapodásokat létrehozó vagy azok létrehozásához vezető megállapodásokban meghatározott, az afrikai, karibi és csendes-óceáni államok (AKCS-államok) csoportjának egyes tagjaiból származó termékekre vonatkozó szabályozások alkalmazásáról (HL L 348., 2007.12.31., 1. o.).

- P. mivel a cotonou-i megállapodás egyik kimondott célja, hogy GPM-eszközöket hozzon létre a fenntartható fejlődés elősegítésére, a szegénység megszüntetésére, az AKCS-régiók gazdaságainak a világgazdaságba történő fokozatos integrációjára és a regionális integráció elmélyítésére,
- Q. mivel az Európai Bizottság elnöke, José Manuel Barroso kijelentette a 2007. decemberi lisszaboni EU-Afrika csúcson, hogy „lehetőség lesz a két fél által az utóbbi néhány hónapban aláírt gazdasági partnerségi megállapodások rendelkezéseinek felülvizsgálatára”,
- R. mivel az AKCS-országok lakosságát érinti leginkább a globális pénzügyi és élelmiszeri válság, és mindenél fontosabb, hogy minden erőfeszítést megtegyenek a millenniumi fejlesztési célok eléréséért,
1. sürgeti a tagállamokat, hogy – még a globális pénzügyi válság idején is – tartsák be a hivatalos fejlesztési támogatások (ODA) növelésére irányuló kötelezettségvállalásaikat, amelyek lehetővé teszik a „segélyt a kereskedelemért” program növelését, valamint kiegészítő intézkedések bevezetését „regionális segélyt a kereskedelemért” csomagok formájában azon GPM-ek végrehajtása tekintetében, amelyek hozzájárulnak a GPM-ek fejlődésre gyakorolt pozitív hatásához; hangsúlyozza, hogy egy GPM aláírása nem előfeltétele a „segélyt a kereskedelemért” programból történő támogatottságnak;
 2. kitart amellett, hogy a GPM-ek olyan fejlesztési eszközt képeznek, amelyeknek mind a nemzeti és a regionális érdekeket, mind pedig az AKCS-országok igényeit tükrözniük kell a szegénység csökkentése, az MFC-k megvalósulása és az olyan alapvető emberi jogok tiszteletben tartásának biztosítása érdekében, mint az élelmiszerhez való jog vagy az alapvető közszolgáltatásokhoz való jog; sürgeti a Tanácsot, a Bizottságot és az uniós tagállamok kormányait, valamint az AKCS-országokat, hogy tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy helyreálljon a bizalom, a kölcsönös tisztelet és biztonság légköre, amennyiben az egymásba vetett bizalom a tárgyalások során megingott;
 3. a) emlékezteti az uniós intézményeket és kormányokat, hogy sem egy GPM megkötése, sem pedig az arról való lemondás nem vezethet oda, hogy egy AKCS-ország kedvezőtlenebb helyzetben találja magát, mint amikor a Cotonou-i Megállapodásban szereplő kereskedelmi rendelkezések vonatkoztak rá;
 - b) sürgeti az Európai Uniót, hogy bocsásson rendelkezésre elegendő és megjósolható mértékű erőforrásokat az Európai Fejlesztési Alapéin túlmenően, hogy fedezze a kiigazítások költségét, támogassa a kínálati oldali kapacitást és erősítse az infrastruktúrát, a szabályozási kapacitást, a versenyképességet, valamint a nemzeti és regionális átjárhatóságot;
 - c) sürgeti az Európai Uniót is, hogy a tizedik Európai Fejlesztési Alap vagy Kereskedelmi Támogatás szerinti pénzek felszabadítását ne kösse teljes GPM aláírásához;
4. hangsúlyozza, hogy a GATT XXIV. cikke által meghatározott WTO-kompatibilitás csak az árukereskedelmre vonatkozik, és azt követeli meg, hogy a „kereskedelem egy jelentős részét” liberalizálják „ésszerű határidőn belül”, és sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy fogadjon el minden, az AKCS-országoktól érkező, csak árura vonatkozó WTO-kompatibilis javaslatot;
5. sürgeti az AKCS-országokat és az Európai Bizottságot, hogy a „segélyt a kereskedelemért” programhoz rendelt finanszírozást a lehető leghatékonyabban használják fel a gazdasági fejlődéshez elengedhetetlenül szükséges területeken történő reformfolyamat támogatására; javítsa az infrastruktúrát ott, ahol ez a GPM-ek által kínált lehetőségek hatékonyabb kihasználásához szükséges; ellensúlyozza a vámbevételekből származó nettó kiesést és úgy ösztönözze az adóreformot, hogy az ne vezessen a szociális ágazatba történő állami beruházások csökkentéséhez; az exporttermelés diverzifikálása érdekében fektessen be a gyártási láncba; termeljen több hozzáadott értéket tartalmazó exporttermékeket;
6. megismétli azon véleményét, miszerint a GPM-eket nem szabad az EFA-n keresztül finanszírozni, hanem további kereskedelmi támogatáson keresztül, amire az EU 2005-ben kötelezte el magát, nevezetesen évente 2 milliárd euróra 2010-zel kezdődően, amelynek 50 %-a az AKCS-országokhoz kerülne; ellenzi az európai támogatás nyújtásával összefüggésben a GPM-ekhez kapcsolódó bármifajta feltételelességet, és felhívja a Bizottságot annak garantálására, hogy a 10. EFA pénzeszközeihez való hozzáférést a tárgyalások eredményétől és ütemétől elkülönítve kezeljék;

7. hangsúlyozza, hogy az állami fejlesztési támogatások tagállamok által ígért növelésének elsősorban arra kellene irányulnia, hogy megkettőzzék a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez szükséges erőfeszítéseket azon AKCS-országokban, amelyeket leginkább sújtanak a pénzügyi és élelmiszeri világválság következményei, amely súlyos veszélybe sodorta és továbbra is súlyosan veszélyezteti az e célok elérése során eddig elért eredményeket;
8. hangsúlyozza továbbá, hogy valamennyi megállapodásnak tiszteletben kell tartania az AKCS-országok javát szolgáló aszimmetriát, mind a megcélzott termékek köre, mind az átmeneti időszakok tekintetében, a gazdasági partnerségi megállapodásoknak pedig konkrét garanciákat kell tartalmazniuk az AKCS-országok által ilyenként megjelölt érzékeny ágazatok védelme érdekében;
9. aggodalommal állapítja meg, hogy a Bizottság a legnagyobb kedvezményes elbánásban részesülő latin-amerikai országból érkező szállítókkal köt megállapodást a banánra vonatkozóan, és ez a megállapodás veszélyeztetni fogja az AKCS-országok banánágazatát, különösen a kis veszélyeztetett gazdaságok tartós gazdasági és társadalmi fejlődését; felhívja az Európai Bizottságot annak biztosítására, hogy hozzanak intézkedéseket a legkiszolgáltatottabb kis banántermelők megélhetésének szavatolása érdekében;
10. hangsúlyozza, hogy a GPM-ekhez kötődő támogató intézkedéseknek figyelembe kell venniük a regionális integráció, valamint a többi fejlődő országgal való gazdasági kapcsolatok fontosságát az AKCS-országok fejlődése szempontjából;
11. a) sürgeti a Bizottságot, hogy tegye lehetővé az AKCS-országoknak, hogy tárgyalják újra a vitás záradékokat az átfogó regionális megállapodások aláírása előtt, adjanak elég időt az AKCS-tárgyalóknak a megállapodások értékelésére, tegyenek javaslatokat azok elfogadása előtt és kínáljanak számukra tanácsot az AKCS-tárgyalók által szükségesnek ítélt bármilyen kérdésben; hangsúlyozza különösen annak fontosságát, hogy figyelembe vegyék a partner országok és azok parlamentjeinek, helyi hatóságainak és civil társadalmának aggodalmait a teljes körű GPM-ekről folytatott tárgyalások során, amelyeket nem szabad nyomás hatására és elsielve lezárni;
- b) felhívja az Európai Bizottságot, hogy tartson teljes körű konzultációkat az AKCS Csoporttal a cotonou-i megállapodás 12. cikkével összhangban, mielőtt olyan kötelezettségvállalásokat tenne, amelyek alkalmasak arra, hogy hátrányosan érintsék az AKCS-régiók gazdasági integrációját vagy az AKCS-EU kereskedelmi kapcsolatokat;
12. hangsúlyozza, hogy a gazdasági és partnerségi megállapodásoknak magukba kell foglalniuk egy olyan záradékot, amely aláírásukat követő öt évvel felülvizsgálatot ír elő a nemzeti parlamentek, az Európai Parlament és a nem állami szereplők formális bevonásával, valamint erőteljesebb monitoring és értékelési rendelkezéseket, ezáltal lehetővé téve a GPM-ek ország- és régiófejlesztésre, illetve a szegénység csökkentésére irányuló célkitűzésekre gyakorolt hatásának meghatározását, nem pusztán GPM megfelelési szinteken, és jogorvoslati mechanizmusokról rendelkezik, a GPM bármilyen szempontja módosításának vagy hatálya kívül helyezésének lehetővé tétele érdekében, ami aláássa a regionális integráció folyamatát vagy károsítja a szegénység csökkentésének, illetve a MFC-k elérésének esélyét;
13. a) sürgeti az AKCS-országok kormányait, hogy a felelősségteljes kormányzásért folytatott erőfeszítések érdekében hajtsák végre a szükséges reformokat, különösen a közigazgatás, például az államháztartás, a vámok behajtása, az adóbevételi rendszer, a korrupció elleni küzdelem és a hanyag gazdálkodás terén;
- b) valamennyi érdekelt fél aktív részvételére hív fel a tárgyalási folyamatban, különösen a kormányok és a parlamenti képviselők részéről, valamint a civil társadalom nagyobb szerepvállalására hív fel annak érdekében, hogy regionális konszenzust lehessen megvalósítani a teljes körű GPM aláírása előtt;
14. hangsúlyozza, hogy növelni kell az átláthatóságot a tárgyalások és azok eredményeinek tekintetében azért, hogy a politikai döntéshozók, a parlamenti képviselők és a civil társadalom képviselői által végzett nyilvános ellenőrzés lehetővé váljon;
15. sürgeti az EU tagállamainak intézményeit és kormányait, hogy tegyenek meg mindent annak érdekében, hogy helyreálljon a bizalom légköre, amennyiben az egymásba vetett bizalom a tárgyalások során megingott;

16. hangsúlyozza, hogy a GPM-ek szövegében kell rendelkezni a GPM-ek végrehajtását ellenőrző parlamenti szervről, valamint hangsúlyozza, hogy e parlamenti szervnek minden esetben az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűléséből (KPK) és annak szerveiből kell kikerülnie, és amelynek a Közös Parlamenti Közgyűléssel szoros kapcsolatban kell maradnia, illetve annak részévé kell válnia annak érdekében, hogy kellően figyelembe vegyék a GMP-knek az AKCS-országok gazdaságaira gyakorolt hatását a contonou-i megállapodásban megállapítottak szerint;
17. hangsúlyozza különösen a nemzeti parlamentek és a nem állami szereplők kulcsfontosságú szerepét a gazdasági partnerségi megállapodások felügyeletében és irányításában, és arra szólítja fel őket, hogy szisztematikusan vegyenek részt a folyamatban lévő tárgyalási eljárásokban; ehhez a jövőbeli tárgyalások egyértelmű, részvételen alapuló megközelítésre épülő menetrendjére van szükség, amelyről az AKCS-országoknak és az EU-nak kell megállapodnia;
18. azzal az ajánlással él, hogy amennyiben lehetséges az Európai Parlament várja be az AKCS-parlamentek véleményét a GPM-ek eredményeiről, és hogy azokat vegye számításba hozzájárulásának megadása előtt;
19. a) úgy véli, hogy az EFA regionális stratégiai dokumentumaiban és regionális indikatív programjaiban a GPM végrehajtására vonatkozó fontos, szisztematikus és jól megfontolt támogatásnak kell szerepelnie, amely figyelembe veszi a GPM sikeréhez szükséges reformfolyamatot;
- b) ragaszkodik ahhoz, hogy a teljes körű GPM-ekről szóló dokumentációnak figyelembe kell vennie a hatástanulmányok által feltárt minden tervezett bevételkiesést minden régió és minden AKCS-ország szintjén, és hogy szükség esetén rendelkezést kell alkotni azok újratárgyalásáról;
- c) kéri, hogy az AKCS-régiók szervezzenek a lehető leggyorsabban workshopokat az EFA regionális stratégiai dokumentumokról és a regionális indikatív programokról azok GPM-k végrehajtására gyakorolt hatásának felmérése céljából;
- d) felhívja az Európai Uniót és az AKCS-államokat, hogy biztosítsák, hogy a GPM-ek reagáljanak a jelenlegi globális válságra a világ gazdaságban tapasztalható lassulás AKCS-államokra gyakorolt hatásának csökkentése érdekében;
20. hangsúlyozza, hogy az ideiglenes megállapodások AKCS-államok által történő aláírása nem akadályozhatja az AKCS-régiókat abban, hogy az EU-val teljes körű GPM-eket köthessenek, amelyek figyelembe veszik a fejlődési dimenziót és a regionális gazdaságok integrálására irányuló lépéseket, és amelyek erősítik az AKCS-államok és az uniós tagállamok közötti együttműködést;
21. ismételten hangsúlyozza annak szükségességét, hogy olyan érzékeny árukat kell azonosítani, amelyek nem képezhetik a kereskedelmi liberalizáció tárgyát;
22. kiemeli annak szükségességét, hogy helyre kell állítani az AKCS-országok és az uniós országok között a GPM-ek idején megrendült bizalmat az őket összekötő partnerség szellemében;
23. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Európai Parlamentnek, az Európai Bizottságnak, az EU Tanácsa soros elnökségének az Afrikai Uniónak, a nemzeti és regionális parlamenteknek és az AKCS regionális szervezeteknek.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**az éghajlatváltozás társadalmi és környezeti következményeiről az AKCS országokban**

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2009. április 6–9-i prágai (Cseh Köztársaság) ülése során,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel a 2000. június 23-án Cotonouban aláírt és 2005. június 25-én Luxembourgban felülvizsgált AKCS–EK partnerségi megállapodásra, (a továbbiakban: „a cotonou-i megállapodás”) és különösen annak 32. cikkére,
- tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződés 177. és 181. cikkére,
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájáról elfogadott, 2005. december 20-i együttes nyilatkozatra, amelynek címe: „Az európai konszenzus”, és különösen annak 12., 22., 38., 75., 76., 101. és 105. cikkére ⁽²⁾,
- tekintettel az Agenda 21-re, a környezetről és fejlesztésről szóló riói nyilatkozatra és az erdők fenntartható kezelésének elveiről szóló nyilatkozatra, amelyeket több, mint 178 kormány fogadott el az ENSZ Rio de Janeiróban (Brazília) 1992. június 3-14. között tartott, a környezetről és fejlődésről szóló konferenciáján, amelynek elveit határozottan megerősítette a fenntartható fejlődésről szóló, Johannesburgban (Dél-Afrika) 2002. augusztus 26. és szeptember 4. között tartott világszintű csúcstalálkozó,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek (ENSZ) éghajlat-változási keretegyezményére (UNFCCC) és Kiotói Jegyzőkönyvére,
- tekintettel a sivatagosodás elleni küzdelemről szóló ENSZ Egyezményre, amelyet Párizsban 1994. június 17-én fogadtak el, és amely 1996. december 26-án lépett hatályba,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a szegénység megszüntetése érdekében a nemzetközi közösség által együttesen megállapított kritériumként rögzíti a millenniumi fejlesztési célokat,
- tekintettel az Új Partnerség Afrika Fejlesztéséért (NEPAD) környezetvédelmi kezdeményezésére,
- tekintettel a természeti csapások kockázatának csökkentéséről szóló, Kobóban (Hyogo, Japán) tartott világkonferencia által elfogadott, „A 2005–2015-ös hyogói cselekvési keret: A nemzetek és közösségek rugalmas hozzáállásának kialakítása a természeti csapásokkal szemben” című dokumentumra,
- tekintettel az OECD tagországainak fejlesztési és környezetvédelmi miniszterei által 2006. április 4-én elfogadott, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás fejlesztési együttműködésbe történő beépítéséről szóló nyilatkozatra,
- tekintettel a heiligendammi G8-csúcstalálkozó „Az éghajlatváltozás, energiahatékonyság és energiabiztonság – kihívás és lehetőség a világgazdasági növekedés számára” című, 2007. június 7-i nyilatkozatára,
- tekintettel a közös EU-Afrika stratégia végrehajtására vonatkozó első cselekvési terv (2008-2010) részét képező, az éghajlatváltozásról szóló, Afrika és az EU közötti partnerségre,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által 2009. április 9-én Prágában (Cseh Köztársaság) elfogadott állásfoglalás.

⁽²⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

- tekintettel az ENSZ Bali szigetén (Indonézia) tartott éghajlatváltozási konferenciáján 2007 decemberében elfogadott bali útitervre,
- tekintettel az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) részes feleinek 14. konferenciájára és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaként szolgáló, a részes felek 2008. december 1–12. között, a lengyelországi Poznanban megrendezett negyedik konferenciájára,
- tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, 2003. március 11-i, „Éghajlatváltozás a fejlesztési együttműködés összefüggésében” című bizottsági közleményre ⁽¹⁾,
- tekintettel a Tanács 2004. november 24-i következtetéseire és az „Éghajlatváltozás a fejlesztési együttműködés összefüggésében” című, 2004–2008-as cselekvési tervre,
- tekintettel a „Politikák fejlesztési célú koherenciája – A haladás felgyorsítása a millenniumi fejlesztési célok elérése felé” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és a Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett, 2005. április 12-i bizottsági közleményre ⁽²⁾,
- tekintettel a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának címzett, „A globális éghajlatváltozás 2 Celsius-fokra való csökkentése – Az előttünk álló út 2020-ig és azon túl” című, 2007. január 10-i bizottsági közleményre ⁽³⁾,
- tekintettel az Európai Tanács 2007. március 8–9-i elnökségi következtetéseire, amelyek hangsúlyozták azon stratégiai cél elérésének alapvető fontosságát, amely szerint a globális hőmérséklet-emelkedés legfeljebb 2 °C-kal haladhatja meg az iparosodás előtti értéket,
- tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett, „Az éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítése az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább sebezhető szegény fejlődő országok között” című bizottsági közleményre ⁽⁴⁾,
- tekintettel az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább sebezhető szegény fejlődő országok közötti, éghajlatváltozás elleni globális szövetségről szóló, 2008. október 21-i európai parlamenti állásfoglalásra ⁽⁵⁾,
- tekintettel a főképviseelőnek és az Európai Bizottságnak az Európai Tanácshoz intézett, 2008. március 14-i „Éghajlatváltozás és nemzetközi biztonság” című dokumentumára ⁽⁶⁾,
- tekintettel az Európai Parlamenthez, a Tanácshoz, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, „Az erdőirtás és az erdőpusztulás okozta kihívások kezelése az éghajlatváltozás és a biodiverzitás csökkenése elleni küzdelemben” című, 2008. október 16-i bizottsági közleményre ⁽⁷⁾,
- tekintettel a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, „Úton a Koppenhágában megkötendő átfogó éghajlatváltozási megállapodás felé” című, 2009. január 21-i bizottsági közleményre ⁽⁸⁾,
- tekintettel az „Éghajlatváltozás és energia” című, 2008. május 17-i CARIFORUM-EU nyilatkozatra,
- tekintettel a Csendes-óceáni Fórum Államok és az Európai Unió által az éghajlatváltozásra vonatkozóan tett, 2008. november 7-i nyilatkozatra,

⁽¹⁾ COM(2003) 85.

⁽²⁾ COM(2005) 0134 végleges.

⁽³⁾ COM(2007) 0002 végleges.

⁽⁴⁾ COM(2007) 0540.

⁽⁵⁾ P6_TA(2008)0491.

⁽⁶⁾ S113/08.

⁽⁷⁾ COM(2008) 645 végleges.

⁽⁸⁾ COM(2009) 39 végleges.

- tekintettel az éghajlatváltozásról szóló, 2008. december 1-jei Afrika-EU nyilatkozatra,
 - tekintettel Nicholas Stern 2006. évi „Az éghajlatváltozás gazdasága: a Stern-felülvizsgálat” című jelentésére,
 - tekintettel a 2007. évi, „Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás fejlesztési együttműködési tevékenységekbe történő beépítése terén tett előrehaladás számbavétele” című OECD-jelentésre,
 - tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) jelentéseire, és különösen az IPCC II. munkacsoportjának „Hatások, alkalmazkodás és sebezhetőség” című, negyedik értékelési jelentésére,
 - tekintettel az Egyesült Nemzetek fejlesztési programja által indított „Az éghajlatváltozás elleni küzdelem: emberi szolidaritás egy megosztott világban” című, az emberi fejlődésről szóló 2007/2008. évi jelentésre,
 - tekintettel a Világbank és a Nemzetközi Valutalap „Globális monitoring jelentés 2008: MFC-k és a környezet – a befogadó és fenntartható fejlesztés napirendje” című jelentésére,
 - tekintettel az OECD 2008. márciusi környezeti kitekintésére,
 - tekintettel a Strasbourgban 1999. április 1-jén elfogadott, az éghajlatváltozásról és az AKCS-EU együttműködési keret összefüggésében a kis szigetfejlesztő államokról szóló állásfoglalására,
 - tekintettel a Kigaliban (Ruanda) 2007. november 22-én elfogadott, „Az AKCS-államokban történt természeti katasztrófa: uniós finanszírozás a felkészültségre (EFA alapok) és a mentesítésre (ECHO alapok)” című állásfoglalására,
 - tekintettel a Szociális és Környezeti Bizottság jelentésére (ACP-EU 100.383/09/fin.),
- A. mivel a fejlődő országok járultak hozzá legkevésbé az éghajlatváltozáshoz, azonban annak legkomolyabb társadalmi és környezeti következményeivel szembesülnek szociális, gazdasági és földrajzi sérülékenyséjük, az elsődleges szektortól, többek között a mezőgazdaság, halászat és egyéb természeti erőforrások, való függésük, valamint az éghajlatváltozási hatásokkal foglalkozó korlátozott infrastruktúrájuk miatt,
- B. mivel a felgyorsult tengerszint-emelkedés áradásokat, parti eróziót fog okozni, emellett a sós víz behatol a szárazföldi édesvíz készletekbe, és egyes alacsonyan fekvő csendes-óceáni és karib-tengeri szigetek még el is merülhetnek; mivel egyedül Afrikában a parti áradások kockázatával érintett emberek száma az 1990-es 1 milliőről 70 millióra emelkedhet 2080-ra,
- C. mivel a hőmérséklet-emelkedés és az esőzések váltakozása súlyos aszályokhoz vezetnek, és drámaian csökkentik az AKCS-országokban a vízkészleteket; mivel Afrikában 75-250 millió ember lesz kitéve nagyobb vízhiánynak és bizonytalanságnak mindössze 1 °C-os emelkedés, 350-600 millió 2 °C-os emelkedés esetén, és 1,8 milliárd, ha a hőmérséklet 3 °C-kal nő,
- D. mivel a növekvő tengervíz-hőmérséklet az olyan szélsőséges éghajlati jelenségek terjedéséhez fog vezetni mint a trópusi viharok és ciklonok, ami drasztikusan fogja érinteni az alacsonyan fekvő parti területeket, a nagyvárosoknak otthont adó folyóvölgyeket és egyéb nagy népességet felölelő központokat, valamint olyan gazdaságilag élénk infrastruktúrát, mint a kikötők, a part menti gyárak, a parti városi területek és a turisztikai infrastruktúra,

- E. mivel az éghajlatváltozás tovább növeli az elsivatagodást és a talajpusztulást, tovább rontja a mezőgazdasági termelést és élelmiszerbiztonságot, növeli az éhezést és az alultápláltságot az AKCS-régiókban,
- F. mivel a növekvő tengerszint és hőmérséklet súlyosan érinti a parti és tengeri ökoszisztémákat, csökkenti a csendes-óceáni és karib-tengeri, valamint az afrikai partokon végzett fogásokat, és negatívan érinti a helyi élelmiszerellátást,
- G. mivel az éghajlatváltozás tovább fogja gyorsítani a biodiverzitás csökkenését, számos növény- és állatfaj kipusztulásának súlyos veszélyével fenyeget, és helyrehozhatatlanul károsít olyan ökoszisztémákat, amelyek különösen érzékenyek az éghajlat megváltozására, ide tartoznak például a korallzátonyok, a mangrovék és az esőerdők; mivel a biodiverzitásból adódó következmények az AKCS-országokban kritikus hatást fognak gyakorolni az élelmiszerláncra és azon emberek megélhetésére, akik közvetlenül függenek a fenti ökoszisztémákból származó áruktól és szolgáltatásoktól,
- H. mivel az éghajlatváltozás a létező gyenge közegészségügyi rendszerek, a közegészségüghöz való korlátozott hozzáférés, valamint az alacsony színvonalú vízgazdálkodás és víztisztítás mellett a kórokozó-átvivők és víz útján terjedő betegségek – ide tartozik például a malária, a dengue és a kolera – fokozott előfordulását, hőséggel járó fokozott stresszt és a légzőszervi megbetegedések elterjedését fogja eredményezni,
- I. mivel az éghajlatváltozás környezeti következményei nagy méretű migrációs áramlásokat fognak előidézni az országokon belül és a határokon átnyúlóan is (az IPCC becslései szerint 2050-ig 150 millió migráns személy várható); mivel az AKCS-országokból környezeti okokból elvándorló migráns személyek legtöbbször a saját országán belül vagy a szomszédos országokba fog elvándorolni, és ott fog letelepedni, ami fokozott humanitárius válságokhoz, gyors urbanizációhoz és az urbanizációhoz kapcsolódó nyomorvidékek növekedéséhez, valamint az AKCS-országok fejlődésének elakadásához fog vezetni; mivel a fenti városi növekedés következménye a vidéki területek elhagyása és a fokozott talajromlás lesz,
- J. mivel az Egészségügyi Világszervezet (WHO) és az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ szerint az éghajlatváltozás a rovarok által terjesztett betegségek, köztük a malária, a chikungunyaláz és a Lyme-kór nagyobb előfordulását fogja eredményezni, és ez alkalmazkodási intézkedéseket tesz szükségessé,
- K. mivel az éghajlatváltozás – például a WHO által készített jelentésben említett – egészségügyi következményei közül sok az egészségügyi rendszerek felkészítésével és megerősítésével, valamint megfelelő megelőző intézkedésekkel kordában tartható, különös figyelmet fordítva a trópusi betegségek terjedésére, valamint különösen a sebezhető csoportokat – például a várandós nőket, újszülötteket, gyerekeket és időseket – célzó nyilvános tájékoztató kampányok révén,
- L. mivel az éghajlatváltozás veszélyezteti a nemzeti, regionális és globális biztonságot, a szűkösen rendelkezésre álló természeti erőforrásokhoz való hozzáféréssel, ezen erőforrások ellenőrzésével és felhasználásával kapcsolatos konfliktusokat, vagy a lakóhelyét elhagyni kényszerült lakosság által okozott feszültségeket eredményez,
- M. mivel (a Világbank becslése szerint) az éghajlatváltozás a nemzetközi szegénységcsökkentési beruházás 40 %-át sodorja veszélybe, így sok AKCS-országban súlyosan veszélyezteti a szegénység csökkentését, a gazdasági és társadalmi fejlődést és a Millenniumi Fejlesztési Célok elérését,
- N. mivel az éghajlatváltozás legrosszabb visszafordíthatatlan hatásainak elkerülése érdekében a globális hőmérsékletnövekedést 2 °C-nál kisebb mértékűre kell korlátozni, és az üvegházhatást okozó gázok globális légköri koncentrációját 450 ppm alatt kell stabilizálni; mivel kétségtelen, hogy a legnagyobb CO₂-kibocsátóknak – az iparosodott országoknak és a feltörekvő gazdaságoknak – kell az elsődleges felelősséget vállalni a kibocsátásuk csökkentéséért,
- O. mivel a csökkentési intézkedéseket össze kell kapcsolni az alkalmazkodási intézkedésekkel az AKCS-országokban az éghajlatváltozás jelentős hatásainak kezelése érdekében; mivel az iparosodott országok a „szennyező fizet” elvvel összhangban történelmi felelősséggel tartoznak az éghajlatváltozásért, és erkölcsi kötelességük, hogy segítsék az AKCS-országokat az arra irányuló erőfeszítéseikben, hogy az éghajlatváltozás következményeihez alkalmazkodjanak,

- P. mivel jelenleg hatalmas hiányosságok mutatkoznak az alkalmazkodás finanszírozása terén a fejlődő országokban; mivel a becslések szerint az éves alkalmazkodási költségek 10 és 80 milliárd USA-dollár között mozognak, de jelenleg az iparosodott országok által a többoldalú finanszírozási mechanizmusok révén biztosított források 150-300 millió USA-dollárt tesznek ki évente,
- Q. mivel az éghajlatváltozásra és a katasztrófakockázatok csökkentésére (DRR) irányuló korai fellépés egyértelműen költséghatékony megoldást jelent; mivel a becslések szerint a DRR-re költött minden egyes dollár potenciálisan akár hét dollárnyi megtakarítást is eredményezhet a katasztrófára adott válasz terén, így komoly érvként hozható fel a segítségnyújtásra fordított kezdeti kiadások növelése mellett,
- R. mivel az éghajlatváltozással kapcsolatos különböző finanszírozási mechanizmusok – például a tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) – szerinti, forrásalkalmazási és –elosztási eljárások meglehetősen bonyolultak, és a kedvezményezett országokat nem vonják be,
- S. mivel a CDM-et eddig elégtelen mértékben tették alkalmassá a legszegényebb országok tiszta technológiákba való beruházásokra irányuló igényeinek kielégítésére, és az összes CDM-projekt mindössze 2 %-ának ad otthont Afrika; mivel a CDM-projektek fenntarthatósági és adicionalitási feltételeit gyakran nem tartják be,
- T. mivel az éghajlatváltozás okainak és következményeinek csökkentéséhez szükséges mechanizmusokkal és finanszírozással kapcsolatos határozott döntések meghozatala terén bármilyen késedelem sokkal nagyobb költségeket fog előidézni,

Általános kérdések

1. felhívja a Bizottságot és az adományozó országokat, hogy alakítsák át és tervezzék újra a fejlesztési együttműködést annak érdekében, hogy az az éghajlatváltozásra rugalmasan reagáljon és alacsony szén-dioxid-kibocsátású pályán haladjon;
2. felhívja a Bizottságot, hogy egyszerűsítsen az éghajlatváltozási és fejlesztési kérdésekkel foglalkozó, fennálló struktúráin;
3. felhívja a Bizottságot és az uniós tagállamokat, hogy hozzanak létre jobb kapcsolatokat a millenniumi fejlesztési célok és az éghajlatváltozás között az éghajlatváltozás hatásainak és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásnak a millenniumi fejlesztési célok elérésére irányuló projektekbe és programokba, valamint a szegénység csökkentésére és a fejlesztési politikákra vonatkozó összes átfogóbb stratégiába történő felvétele révén;
4. üdvözli, hogy haladás történt az alkalmazkodásnak a csökkentéssel egyenrangúan történő kezelése terén a jövőbeni, Kiotó utáni keretre vonatkozó tárgyalások során; hangsúlyozza azonban, hogy szorosabb kapcsolatot kell létrehozni az alkalmazkodási és a csökkentési tárgyalások között annak érdekében, hogy az e kérdésekre vonatkozó lényeges döntéseket ne egymástól elszigetelve hozzák meg;
5. felhívja a nemzetközi közösséget és a magánszektor, hogy biztosítsák a csökkentésre és alkalmazkodásra irányuló kutatáshoz, fejlesztéshez, valamint a gyors és átfogó technológiatranszferhez (például az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiák, a szén-dioxid megkötésére és tárolására szolgáló technológiák transzferéhez) szükséges beruházásokat az AKCS-országokban; ezenkívül felhívja a nemzetközi közösséget, hogy szüntesse meg az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra szolgáló technológia előtt álló kereskedelmi akadályokat, és szabadítsa fel a szellemi tulajdonjogokra vonatkozó korlátozásokat (például a kötelező engedélyezést);
6. felhívja a Bizottságot és az uniós tagállamokat, hogy támogassák az UNESCO azon tevékenységét, amely hozzájárul a fejlődő kis szigetállamok fenntartható fejlődésére vonatkozó Barbados cselekvési program és az azt követő Mauritius stratégia végrehajtásához;

Hatásméréséklés

7. hangsúlyozza, hogy az ENSZ 2009 decemberében Koppenhágában tartandó éghajlatváltozási konferenciáján globális konszenzust kell elérni az UNFCCC-ben létrehozott, megosztott, de differenciált felelősség elvén alapuló ambiciózus és kötelező erejű csökkentési cél vonatkozásában, és ezért felhívja az összes iparosodott országot és gyorsan fejlődő országot, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátására vonatkozó kötelező célértékben állapodjanak meg; javasolja, hogy a feltörekvő gazdaságok új megállapodásban történő részvételének ösztönzése érdekében rugalmasabb és differenciáltabb megközelítést kell létrehozni ezen országok számára (például csak meghatározott ágazatokra vonatkozó célértékeket) az egyes országok alkalmazkodási és csökkentési kapacitásának, valamint az iparosodott országok globális felmelegéssel kapcsolatos történelmi felelősségének figyelembevételével;
8. megállapítja, hogy a kérelmezésre és az erőforrások elosztására vonatkozó, CDM szerinti eljárásokat felül kell vizsgálni, és egyszerűsíteni kell őket annak érdekében, hogy a CDM könnyebben hozzáférhetővé váljon az AKCS-országok számára, és a CDM-projektek kiegyensúlyozottabb elosztását, és különösen a Szaharától délre fekvő afrikai országokban végrehajtandó projektek számának növekedését eredményezzék; hangsúlyozza, hogy létre kell hozni egy rendszert annak biztosítására, hogy a CDM-projektek megfeleljenek az addicionalitás elvének, és az AKCS-országok fenntartható fejlődését eredményezzék; felhívja az adományozó országokat, hogy segítsék elő a szükséges kapacitások kiépítését az AKCS-országokban ezen országok CDM-ben történő részvételének fokozása érdekében; ezenkívül felhívja az adományozó országokat, hogy ne kizárólag a CDM-re – mint végső politikai eszközre – összpontosítsanak, hanem dolgozzanak ki új mechanizmusokat is az AKCS-országokban történő kibocsátáscsökkentésre vonatkozóan;
9. felhívja az iparosodott országok és a feltörekvő gazdaságok kormányait, hogy hozzanak létre egyértelmű és következetes hosszú távú politikai kereteket az ökinnováció és beruházás (például megújuló energia, üzemanyag-takarékos és hibrid járművek, új üzemanyagok) ösztönzése érdekében; hangsúlyozza, hogy a magánszektor is lényeges szerepet játszik az ökinnováció előmozdításában; ezenkívül úgy véli, hogy közép és hosszú távon a fejlett országokban fennálló általános fogyasztási szokások megváltoztatásának módozatait kell létrehozni a kibocsátáscsökkentés érdekében;
10. hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak és az adományozó országok kormányainak meg kell erősíteniük az AKCS-országok kormányaival fennálló partnerségüket az erdőirtás és az erdőpusztulás csökkentésére vonatkozó ambiciózus politikai kezdeményezések és tervek kidolgozása, valamint az AKCS-országok fenntartható erdőgazdálkodását szolgáló technológiák és jelentős erőforrások biztosítása érdekében;

Alkalmazkodás

11. felhívja az AKCS-országok kormányait, hogy közvetlenül a nemzeti fejlesztési terveikbe, szegénységcsökkentési stratégiáikba és ágazati politikáikba, valamint a döntéshozatali folyamataik minden szakaszába és szintjére vegyenek fel alkalmazkodási célokat és intézkedéseket;
12. hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodásra vonatkozó hozzájárulásoknak jogilag kötelező erejű kötelezettségvállalással kell válniuk mind a 2009 decemberében Koppenhágában elfogadandó nemzetközi megállapodásban, mind az EU 27 tagállamának nemzeti jogszabályaiban;
13. felhívja az iparosodott országokat, hogy jelentősen növeljék az AKCS-országok alkalmazkodását szolgáló pénzügyi támogatásukat, és alakítsanak ki a fenti célt szolgáló innovatív finanszírozási mechanizmusokat, például többek között nemzetközi kereskedelmi adókat, nemzeti kibocsátási adókat, repülőjegyekre kivetett díjakat és a kibocsátható mennyiségi egységek árverezését; felhívja a Bizottságot, hogy jelentősen növelje a GCCA költségvetését, sokkal nagyobb mértékben vegye figyelembe az éghajlatváltozást az EFA következő költségvetésében, és sürgősen hajtsa végre a globális éghajlatváltozási finanszírozási mechanizmusra vonatkozó elképzelést, egy olyan innovatív finanszírozási eszközt, amely előreütemezi az éghajlattal kapcsolatos beruházásokat a legszegényebb és a legkiszolgáltatottabb országok számára;
14. hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodás finanszírozásának a már létező hivatalos fejlesztési támogatás és a támogatásra irányuló kötelezettségvállalások kiegészítésének kell lennie;
15. felhívja a nemzetközi pénzügyi intézményeket, hogy terjesszék ki az alkalmazkodási politikáikat, programjaikat és finanszírozási eszközeiket;

16. sürgeti a magánszektor, hogy növelje a kötelezettségvállalásait az éghajlatváltozásra vonatkozó pénzügyi hiány áthidalása érdekében; ösztönzi a Bizottságot, valamint az uniós tagállamok és az AKCS-országok kormányait, hogy ruházzanak be a köz- és magántulajdonú vállalatok közötti partnerségekbe annak érdekében, hogy a magánszektorból további finanszírozást vonzzanak az alkalmazkodási projektek finanszírozásához, különösen a legfejletlenebb országokban;
17. úgy véli, hogy az adományozók jobb koordinációjára, sokkal intenzívebb észak és dél közötti párbeszédre, valamint az éghajlatváltozási politikák, az alkalmazkodásra vonatkozó mechanizmusok és finanszírozás tekintetében az adományozó és a fejlődő országok között fokozottabb koordinációra van szükség a párizsi elvekkel és a 2008. évi accrai cselekvési programmal összhangban;
18. hangsúlyozza, hogy tovább kell ösztönözni a regionális együttműködést, a bevált gyakorlatok cseréjét és a hasonló éghajlatváltozási problémák előtt álló AKCS-országok közötti vitafórumok létrehozását;
19. ösztönzi az AKCS-országok kormányait, hogy nagyobb mértékben vonják be a civil társadalmat és a helyi közösségeket az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodásra irányuló stratégiák kidolgozásába és végrehajtásába, nem utolsósorban a fent említettek komoly gyakorlati tapasztalata és az éghajlatváltozás káros hatásainak leginkább kitett emberekhez és helyekhez való közvetlen közelségük miatt;
20. felhívja az adományozó országokat és a nemzetközi szervezeteket, hogy fektessenek be az éghajlat ellenőrzésére és az éghajlattal kapcsolatos adatok kezelésére szolgáló infrastruktúra, valamint az AKCS-országokban lévő intézmények, helyi közösségek és magánszemélyek alkalmazkodási kapacitásának megerősítésébe;
21. ösztönzi az uniós tagállamok K+F intézményeit, hogy mozdítsák elő és könnyítsék meg a bevált gyakorlatok és az információk cseréjét, osszák meg a szakértelmet és az ismereteket, valamint hozzanak létre hálózatokat és partnerségeket az AKCS-országokban lévő hasonló intézményekkel azon ágazatokban, amelyekben az éghajlatváltozás lényeges kérdés (ide tartozik például a mezőgazdaság és a vízkészlet-gazdálkodás);
22. felhívja a fejlesztési partnereket, hogy támogassák az AKCS-országok kormányait és civil szervezeteit az éghajlatváltozás hatásairól szóló közoktatási és tájékoztatói kampányok kidolgozásában;
23. üdvözli, hogy a Bizottság a katasztrófakockázat csökkentésére (DRR) irányuló európai uniós stratégiára kíván javaslatot tenni; felhívja a Bizottságot és az uniós tagállamokat, hogy fokozzák a DRR-be – mint az éghajlatváltozáshoz történő alkalmazkodás megkönnyítésére szolgáló eszközbe – történő beruházást, és a fejlesztési támogatás részeként illesszenek be hosszú távú finanszírozást a DRR-re vonatkozóan; úgy ítéli meg, hogy az éghajlattal kapcsolatos biztosítási piacok magánszektor általi fejlesztését támogatni kell az AKCS-országokban az éghajlati sokkokkal szembeni ellenálló képesség fokozása érdekében;
24. felhívja a Bizottságot és az uniós országok kormányait, hogy biztosítsanak több forrást az AKCS-országok egészségügyi rendszerei kapacitásának megerősítéséhez annak érdekében, hogy támogassák a fenti országokat az éghajlatváltozás egészségre gyakorolt káros hatásainak leküzdésében;
25. úgy ítéli meg, hogy a környezeti okokra visszavezethető migráció megfelelő tervezése és irányítása létfontosságú lesz az emberi biztonság tekintetében; e célból felhívja a nemzetközi közösséget, hogy határozza meg és számolja fel a létező jogi hiányosságokat a környezeti okokból menekültté váló emberek védelme tekintetében; javasolja, hogy a menekültügyi szabályokat vagy megállapodásokat regionális vagy nemzetközi szinten vizsgálják meg tekintettel a víz alá merülés veszélyének kitett szigetállamok rendkívül kényes helyzetére; ezenkívül rámutat arra, hogy a környezeti okokból menekültté váló emberek identitásának, kultúrájának és hagyományainak védelmére szolgáló eszközöket kell kialakítani és életbe léptetni;
26. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Tanácsnak, az Európai Bizottságnak, az Afrikai Uniónak, az UNFCCC-nek és a Világbanknak.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

a cotonou-i partnerségi megállapodás által az élelmiszer- és pénzügyi válság AKCS-országokban történő kezelésében betöltött szerepről

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2009. április 6–9-én Prágában (Cseh Köztársaság) ülésezve,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a 2000. június 23-án Cotonouban aláírt és 2005-ben felülvizsgált AKCS–EK partnerségi megállapodás ⁽²⁾ céljaira,
- tekintettel a G20-ak pénzügyi válságról szóló 2008. november 15-i nyilatkozatára ⁽³⁾ és a G20-ak vezetői által a 2009. április 2-i londoni csúcstalálkozón tett nyilatkozatra,
- tekintettel a globális élelmiszer- és pénzügyi válságról szóló 2008. november 28-i Port Moresby-i nyilatkozatra ⁽⁴⁾,
- tekintettel az ENSZ Millenniumi Fejlesztési Céljaira (MDG-k) és arra a kötelezettségvállalásra, amely az éhező és kevesebb, mint napi egy USA-dollárból élő emberek számának megfelezésére irányul,
- tekintettel „Az EU mint világszintű partner a fejlesztésért – A millenniumi fejlesztési célok elérése felé vezető fejlődés felgyorsítása” című, 2008. április 9-i bizottsági közleményre (COM(2008) 177),
- tekintettel „A fejlődő országok támogatása a válság kezelésében” című, 2009. április 8-i bizottsági közleményre (COM(2009) 160),
- tekintettel az ENSZ fejlesztésfinanszírozásról szóló, 2002. március 21–22-i nemzetközi konferenciáján elfogadott monterrey-i konszenzusra és a fejlesztés finanszírozásáról szóló, 2008. december 2-i dohai nyilatkozatra, amelyet a monterrey-i konszenzus végrehajtásának felülvizsgálatára irányuló, a fejlesztésfinanszírozásról szóló nemzetközi nyomon követési konferencián ⁽⁵⁾ fogadtak el,
- tekintettel a párizsi nyilatkozatra ⁽⁶⁾ és az accrai cselekvési programra ⁽⁷⁾,
- tekintettel „A globális pénzügyi válság alacsony jövedelmű országokra gyakorolt hatásai” című, nemrégiben közzétett IMF-jelentésre,
- tekintettel a 2007. évi millenniumi ökoszisztéma értékelési jelentés következtetéseire ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által 2009. április 9-én Prágában (Cseh Köztársaság) elfogadott állásfoglalás

⁽²⁾ HL L 317., 2000.12.15., 3. o. A legutóbb az AKCS-EK Miniszterek Tanácsának 1/2006 határozatával (HL L 247., 2006.9.9., 22. o.) módosított megállapodás.

⁽³⁾ „A pénzügyi piacokról és a világgazdaságról szóló csúcstalálkozó nyilatkozata”, amelyet 2008. november 15-én fogadtak el Washingtonban.

⁽⁴⁾ AKCS-EU/100.393/08 (2008.11.28.)

⁽⁵⁾ „A fejlesztés finanszírozásáról szóló dohai nyilatkozat: a monterrey-i konszenzus végrehajtásának felülvizsgálatára irányuló, a fejlesztésfinanszírozásról szóló nemzetközi nyomon követési konferencia eredményeiről szóló dokumentum” (doc. A/CONF.212/L.1/Rev.1*)

⁽⁶⁾ „Párizsi nyilatkozat a támogatás hatékonyságáról: felelősségvállalás, összehangolás, eredmények és kölcsönös felelősségvállalás”, amelyet a párizsi magas szintű fórumon fogadtak el 2005. március 2-án. „Közös előrelépés a támogatás fokozott hatékonysága felé”

⁽⁷⁾ A támogatások hatékonyságáról szóló harmadik magas szintű fórumon, Accrában (Ghána) fogadták el 2008. szeptember 2–4-én.

⁽⁸⁾ Lásd: <http://www.millenniumassessment.org/en/index.aspx>

- tekintettel az 1996-os világelelmészeti csúcstalálkozó ⁽¹⁾ következtetéseire, valamint arra a célkitűzésére, hogy az éhezők száma 2015-ig a felére csökkenjen,
 - tekintettel az ENSZ élelemhez való joggal foglalkozó különélőadójának jelentésére ⁽²⁾, amelyet 2007. október 25-én terjesztett az ENSZ Közgyűlése elé,
 - tekintettel a fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszköz létrehozásáról szóló, 2008. december 16-i 1337/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ⁽³⁾,
 - tekintettel az AKCS-országokban jelentkező élelmiszerbiztonsági kérdésekről és az AKCS-EU együttműködésről szóló korábbi állásfoglalásaira,
- A. mivel a millenniumi fejlesztési célok, különösen a rendkívüli szegénység és az éhínség felszámolása, valamint az Egyesült Nemzetek Szervezetének konferenciáin elfogadott fejlesztési célok és elvek világos útmutatást adnak, és azoknak a Cotonou-i Partnerségi Megállapodás keretein belüli AKCS-EU együttműködés alapját kell képezniük,
- B. mivel a pénzügyi válság következtében néhány adományozó ország csökkentette az eleve törékeny gazdasággal rendelkező fejlődő országoknak nyújtott hivatalos fejlesztési támogatáshoz (ODA) való pénzügyi hozzájárulását,
- C. mivel az AKCS-országok világgazdaságba történő integrációjának előmozdítására vonatkozó célt – amelyet a loméi és a cotonou-i megállapodás ír elő – még el kell érni, és ezen országoknak az EU importjában való részaránya tovább csökkent,
- D. mivel az AKCS-országok a valutabevételeik több mint 50 %-át kitevő áruexporttól függenek, és a pénzügyi válság következtében számos fejlődő országban csökken az export és a pénzbeáramlás, szűkül a hitelhez való hozzáférés, csökkennek a közvetlen külföldi befektetések és zuhan a termékek ára,
- E. mivel a Világbank 2009-re vonatkozó becslése arra utal, hogy a kisebb gazdasági növekedés a válság előtt várt értékhez képest 46 millióval több embert kényszerít majd arra, hogy naponta 1,25 USA-dollárnál kevesebb pénzből éljen meg, és ez hozzáadódik azon 130–155 millió emberhez, akik 2008-ban a gyorsan növekvő élelmiszer- és üzemanyagárak miatt szegényedtek el kényszerűségből; mivel a növekedés minden további 1 százalékos csökkenése további 20 millió embert sodor szegénységbe,
- F. mivel a Globális Pénzügyi Feddhetetlenség (Global Financial Integrity, GFI) közelmúltbeli vezetői jelentése szerint a fejlődő országokból érkező adósságszolgálati visszafizetések 2006-ban 540 milliárd USA-dollárt tettek ki, és ezek az országok majdnem 1 000 milliárd USA-dollárt veszítettek a jogellenes pénziáramlásokon; mivel a kölcsönfelvételi költségek számottevően növekedtek a fejlődő országok számára, és a valuták jelentősen gyengültek; mivel a gazdasági és pénzügyi integráció még soha nem volt ennél nagyobb, a fejlődő országokkal szembeni külföldi banki követelések pedig az elmúlt öt évben majdnem megháromszorozódtak, és elérték a 3 100 milliárd USA-dollárt; mivel egyes becslések szerint a fejlődő országokba irányuló globális pénzáramlások a 2007-es 1 000 milliárd USA-dollárról idén 165 milliárd USA-dollárra fognak csökkenni,
- G. mivel – annak ellenére, hogy a mezőgazdasági ágazat bizonyítottan fontos az AKCS-országok számára – sem a nemzeti kormányok, sem az uniós fejlesztési együttműködési politikák nem tulajdonítanak megfelelő jelentőséget ennek a lényeges ágazatnak, ezáltal emberek millióit teszik ki a rendkívüli szegénység, éhezés és alultápláltság veszélyének,
- H. mivel a fejlődő országokban a mezőgazdasági termelés növelésének – amely az élelmiszerbiztonság hiányának csökkentése szempontjából alapvető jelentőségű – súlyos akadályát képezi, hogy a kistermelők, különösen a nők gyakran nem férnek hozzá termőföldhöz, vetőmagokba történő beruházásra irányuló kölcsönökhöz vagy mikrohitelhez, műtrágyához és öntözési rendszerekhez, valamint a növényvédő eszközök szükséges választékához,

⁽¹⁾ Róma (Olaszország), 1996. november 13–17.

⁽²⁾ ENSZ Közgyűlés, 62. ülés, A/62/289 sz. dokumentum, 2007.8.22.

⁽³⁾ HL L 354., 2008.12.31., 62. o.

- I. mivel a mezőgazdasági támogatásoknak az AKCS-országokban történő megszüntetése és a fejlett országokban lévő exportorientált támogatások hozzájárultak a terméshozamok és a mezőgazdasági termelés csökkenéséhez, ami az élelmiszerimport növekedését eredményezte,
- J. mivel a mezőgazdasági ágazatot sújtják az egyre gyakoribb természeti katasztrófák, és mivel emellett az élelmiszersegélyre elkülönített források a fenti katasztrófák előtt és után csökkennek,

G20 és a londoni csúcstalálkozó

1. támogatja a 2009. április 2-i londoni G20 találkozó eredményét és kötelezettségvállalásait, különösen a következőkre történő hivatkozásokat: a növekedés és a munkahelyteremtés helyreállítása, a pénzügyi felügyelet és szabályozás megerősítése, a globális pénzügyi intézmények megerősítése, szembeszállás a protekcionizmussal, a globális kereskedelem és a befektetések ösztönzése, méltányos és fenntartható fellendülés biztosítása mindenki számára és a segélyezésre irányuló kötelezettségvállalások teljesítése,
2. ezért üdvözlí, hogy 1 100 milliárd USA-dollárban állapodtak meg, és bízik abban, hogy ezen összeg majdnem egynegyedét a fejlődő országokra fogják fordítani; felhívja a G20-országokat, hogy valóban új és kiegészítő pénzeszközök gyors kifizetése révén juttassák el ezt az összeget a fejlődő országoknak;
3. felhívja a G20-, európai uniós és AKCS-országokat, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt annak megakadályozása érdekében, hogy a terjedő globális válság súlyos emberi válsággá váljon, továbbá kiemeli a szociális védelembe és az élelmiszerbiztonságba történő beruházás fontosságát a szegények közvetlen szükségleteinek kezelése szempontjából;
4. szorgalmazza, hogy az alacsony jövedelmű országoknak szánt 50 milliárd USA-dollár kifizetését közvetlen támogatások, és ne kölcsönök formájában végezzék el az alacsony jövedelmű országokban a szociális védelem támogatása, a kereskedelem élénkítése és a fejlődés megőrzése érdekében;
5. támogatja a G20-ak arra irányuló szándékát, hogy a forrásokat hatékonyan és rugalmasan használják fel a növekedés támogatására; üdvözlí az IMF által az új rugalmas hitelkerete révén tett előrelépéseket, melyek során eltávolodott múltbeli előíró és merev hitelnyújtási és feltételeességi keretrendszerétől, amit az IMF-nek a globális pénzügyi válság által az alacsony jövedelmű országokra gyakorolt hatásokról szóló jelentése is jól szemléltet, amelyben kijelenti, hogy „a kiadási politikák kialakítása során prioritást kell biztosítani a szociális programok megővésének és bővítésének, illetve a jóváhagyott befektetések előbbre hozatalának, valamint általánosságban a millenniumi fejlesztési célok elérésére irányuló lendület megőrzésének”;
6. teljes mértékben támogatja a G20-ak arra vonatkozó elkötelezettségét, hogy átalakítsák a nemzetközi pénzügyi intézményeket, de lehetetlennek tartja, hogy 2011-ig várjanak azzal, hogy a nemzetközi pénzügyek szintjén a fejlődő országoknak nagyobb beleszólást és képviseletet adjanak, különös tekintettel az IMF új feladataira, és e tekintetben fokozott átláthatóságot és elszámoltathatóságot, valamint a fejlesztési politika új megközelítését szorgalmazza; ezen irányítási reformokról a Világbank és az IMF következő, 2009. április 25–26-i bizottsági ülésein kell megállapodásra jutni;
7. felhívja az uniós tagállamokat és az AKCS-országokat, hogy hozzanak intézkedéseket az adókijátszásoknak és a tőke fejlődő országokból való illegális kimenekítésének – ami a becslések szerint ezen országoknak évente 800 milliárd euróba, azaz a számukra juttatott segély több mint nyolcszorosába kerül – a felszámolása érdekében;
8. sajnálja, hogy a G20-ak által a kereskedelemösztönző támogatás és a hivatalos fejlesztési támogatás (ODA) tekintetében tett ígéretek elégtelenek voltak; hangsúlyozza, hogy bár a sajtóközlemény felsorol olyan pénzügyi intézkedéseket, amelyek arra irányulnak, hogy növeljék a Világbankon és az IMF-en keresztül a fejlődő világ számára nyújtott forrásokat, annak biztosítására nem vállaltak külön kötelezettséget, hogy a kereskedelemösztönző támogatás kiegészítő finanszírozást jelentsen;
9. úgy véli, hogy az éghajlatváltozás okozta kihívásnak strukturális reformok révén kell megfelelni, és az éghajlatváltozásra vonatkozó rendszeres kockázatelemzésre szólít fel, amely kiterjed a politikai tervezés és a döntéshozatal valamennyi aspektusára, beleértve a kereskedelmet, mezőgazdaságot, élelmiszerbiztonságot stb.; kéri, hogy ennek az értékelésnek az eredményét használják fel a fenntartható fejlesztési együttműködési politikára vonatkozó egyértelmű iránymutatások kialakításához;

Pénzügyi válság

10. felhívja az uniós tagállamokat, hogy a hivatalos fejlesztési támogatásra vonatkozóan tett kötelezettségvállalásait – vagyis azt, hogy a bruttó nemzeti jövedelemnek 2010-re a 0,56 %-át, 2015-re pedig a 0,7 %-át fordítják erre a célra – tartsák tiszteletben, és ne használják fel a pénzügyi válságot a segélyek csökkentésének indokaként;
11. úgy ítéli meg, hogy a helyzet a fejlődő országok jelenlegi adósságproblémáinak megoldására irányuló kezdeményezéseket és mechanizmusokat tesz szükségessé, és felhívja az uniós tagállamokat, hogy a hivatalos fejlesztési támogatásra vonatkozó számadataik közé ne vegyék fel az adósságterhek csökkentésére biztosított forrásokat;
12. úgy ítéli meg, hogy nagyobb erőfeszítéseket kell tenni a belföldi és nemzetközi erőforrásoknak a fenntartható fejlődés céljából történő igénybevétele érdekében, ami magában foglalja, hogy egyetemes hozzájárulást kell biztosítani az alapvető gazdasági és szociális infrastruktúrához, beleértve a szociális szolgáltatásokat, és ezenkívül magában foglalja a kapacitásépítést;
13. emlékeztet arra, hogy a fenntartható és tisztességes jövedelem- és jólételeszlás modern és hatékony adórendszerrel tesz szükségessé; olyan adóreform előmozdítására szolgáló AKCS-EU együttműködést szorgalmaz, amely adóreform a hatékonyabb adóbeszedés, a szélesebb adóalap és az adókijátszások elleni hatékonyabb küzdelem révén teszi lehetővé az adóbevételek növelését;
14. felhívja a nemzetközi közösséget, és különösen az uniós tagállamokat, hogy adjanak kiemeltebb szerepet a foglalkoztatási és munkaerő-piaci kérdéseknek a nemzetközi fejlesztési politikában a globális gazdasági lassulás által a fejlődő országok növekedésében, kereskedelmében és közvetlen külföldi tőkebefektetési pénzáramlásaiban előidézett hatások csökkentése érdekében a fenti országok kereskedelmi kapacitásának további megerősítése, infrastruktúrájuk fejlesztése és az átutalások megkönnyítése révén;
15. hangsúlyozza, hogy a szabad és tisztességes kereskedelem, a beruházásokat, vállalkozásokat és innovációt ösztönző piaci elvek, valamint a hatékonyan szabályozott pénzügyi piacok alapvető fontosságúak a gazdasági növekedés, a foglalkoztatás és a szegénységcsökkentés tekintetében;
16. úgy véli, hogy a megkülönböztetésektől mentes és tisztességes nemzetközi kereskedelem jelentős hajtóereje lehet a fejlődésnek és a fenntartható gazdasági növekedésnek, de kijelenti, hogy a fenti kereskedelmet a mindenki által elfogadott átlátható szabályok révén kell irányítani; emlékezteti az AKCS-országokat és az uniós tagállamokat arra, hogy meg kell teremteni az összhangot a kereskedelempolitikák és a fejlesztési célok között, a gazdasági partnerségi megállapodásokról szóló tárgyalások folyamán is;
17. hangsúlyozza, hogy el kell kerülni a túlzott szabályozást, amely akadályozná a gazdasági növekedést, és hangsúlyozza, hogy fokozott párbeszédre van szükség az állam és az üzleti közösség között az egyértelmű szabályok megállapítására szolgáló innovatív módzatok fellelése, a tulajdonjogok tiszteletben tartásának érvényre juttatása, valamint a mikrovállalkozásokat és kkv-kat támogató pénzügyi infrastruktúra létrehozása érdekében;
18. felhívja az AKCS-országokat és az EU-t, hogy figyelemmel a jelenlegi válságnak az AKCS-országokra gyakorolt hatására, vállaljanak kötelezettséget átlátható és mindent magukban foglaló gazdasági partnerségi megállapodások megkötésére irányuló tárgyalások megkezdésére;
19. felhívja az összes érdekelt felet, hogy működjenek együtt a dohai fejlesztési forduló eredményes, tartós és kellő időben történő lezárásának biztosítása érdekében;

Élelmiszerválság

20. felhívja az Európai Bizottságot és az EU tagállamait, hogy a mezőgazdaság és a kereskedelem terén fokozzák a fejlesztésre vonatkozó politikai következetességet;
21. ismételten megerősíti az élelmiszerhez való jog elvét; emlékezteti az EU és az AKCS-országok vezetőit, hogy ígéretet tettek az éhező emberek számára 2015-re történő megfelezésére, és sürgeti a Bizottságot, az EU Tanácsát és az AKCS-országokat, hogy fogadjanak el – és megfelelően finanszírozzanak – minden olyan intézkedést, amely a fenti kötelezettségvállalás betartásához szükséges;

22. felhívja az AKCS-országok és az uniós tagállamok kormányait, hogy reagáljanak a legkiszolgáltatottabbak – különösen a nők és a gyermekek – égető szükségleteire a fenntartható élelmezési beavatkozások és biztonsági hálók fejlesztése, valamint a szociális védelmi rendszerek kiterjesztése révén;
23. felhívja az AKCS-országok kormányait, hogy vonják be a mezőgazdasági termelőket és az állattenyésztőket – akik közül sok a nő – a mezőgazdasági és földhasználati politikáik kidolgozásába, és hogy biztosítsák számukra a termőföldhöz, hitelhez és új technológiákhoz való hozzáférést, ami fokozni fogja a termelést;
24. a cotonou-i partnerségi megállapodás folyamatban lévő felülvizsgálata keretében szorgalmazza az 54. cikk felülvizsgálatát az első millenniumi fejlesztési cél, amely az éhező emberek számának 2015-re történő megfelezésére irányul, célkitűzéseinek felvétele érdekében;
25. felhívja az AKCS-országok és az uniós tagállamok kormányait, hogy közösen biztosítsák, hogy elegendő támogatást és állami kiadást juttassanak az élelmiszerbiztonság elérésére, az AKCS-országok állam- és kormányfői 2004. júniusi maputói nyilatkozatának ⁽¹⁾ megfelelően;
26. felhívja a gazdag nemzeteket, köztük az uniós tagállamokat, valamint az USA kormányát, hogy csökkentsék a mezőgazdasági támogatásokat és szüntessék meg a mezőgazdasági exporttámogatásokat, ahogy azt a legtöbb gazdag ország a dohai fejlesztési forduló kezdetén megígérte, bár azóta sok előrelépés nem történt;
27. határozottan elítéli a nyersanyagok, a mezőgazdasági alapanyagok és az energiapiacok spekulánsainak tevékenységét, amely hozzájárul az áringadozások növeléséhez és a globális élelmiszerválság elmélyítéséhez; hangsúlyozza, hogy elfogadhatatlan, hogy az emberek éhezése más emberek számára profitot jelent, és megfelelő szabályozást és hatékony felügyeletet szorgalmaz nemzeti és nemzetközi szinten az élelmiszerhez való jog spekuláció útján történő megsértésének megakadályozása érdekében; felhívja az uniós és az AKCS-országokat és vállalatokat, hogy teljes mértékben hajtsák végre a nyersanyag-kitermelő iparágak átláthatóságáról szóló irányelvet;
28. aggodalommal állapítja meg, hogy a Bizottság a legnagyobb kedvezményes elbánásban részesülő latin-amerikai MFN-szállítókkal ⁽²⁾ köt megállapodást a banánra vonatkozóan, és ez a megállapodás veszélyeztetni fogja az AKCS-országok banánágazatát, különösen a kis veszélyeztetett gazdaságok tartós gazdasági és társadalmi fejlődését; felhívja az Európai Bizottságot annak biztosítására, hogy intézkedéseket hoznak a legkiszolgáltatottabb kis banántermelők megélhetésének szavatolása érdekében;
29. felhívja az uniós intézményeket, hogy gyorsan hajtsák végre a közelmúltban elfogadott, 1 milliárd USD-dolláros élelmiszer-eszközre irányuló javaslatot a kétoldalú támogatási költségvetések ehhez kapcsolódó csökkentése nélkül, és a cotonou-i partnerségi megállapodás 23. cikkének d) pontjával összhangban tűzzék ismét a nemzetközi napirendre az élelmiszertermelést;
30. felhívja az uniós tagállamokat és az AKCS-országokat, hogy dolgozzanak ki mechanizmusokat és politikákat az árutözsdei árak ingadozása okozta hatások enyhítésére, és – amennyiben lehetséges – az AKCS-országok gazdasági helyi és támogató iparágai diverzifikálásának ösztönzésére; elismeri, hogy a technológiatranszfer és az üzleti készségek transzfere kedvező hatást gyakorolhat a fejlődésre; felhívja az uniós és az AKCS-országokat, hogy hozzanak létre a belföldi termelési tevékenységekkel való összekapcsolás maximalizálására, a technológiatranszfer fokozására és a helyi munkaerő képzési lehetőségeinek létrehozására irányuló erőfeszítéseket;
31. hangsúlyozza, hogy sürgősen szükség van arra, hogy az EU és az AKCS-országok átfogó és hatékony stratégiákat dolgozzanak ki a mezőgazdasági ágazatban a természeti katasztrófákból adódó szükséghelyzetek kezelésére vonatkozóan;
32. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS-EK Tanácsnak, a Bizottságnak és a G20-csoport kormányainak és titkárságának.

⁽¹⁾ Az AKCS-országok állam- és kormányfőinek 4. csúcstalálkozója, Maputo (Mozambik), 2004. június 23–24.: Maputói nyilatkozat: „Együtt alakítjuk a jövőnket” (ACP/28/010/04. sz. [végleges] dokumentum), Maputo, 2004. június 24.

⁽²⁾ Legnagyobb kedvezményes elbánásban részesülő ország

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**a béke, a biztonság és a kormányzati rendszer megteremtéséről és előmozdításáról Szomáliában**

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2009. április 6–9-én Prágában (Cseh Köztársaság) ülésezve,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a tengeri hajózás biztonsága elleni jogellenes cselekmények leküzdéséről szóló 1988. március 10-i ENSZ-egyezményre,
- tekintettel a Tanács soros elnöksége által Szomáliára vonatkozóan az Európai Unió nevében tett 2009. február 3-i nyilatkozatra,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsának Szomáliáról szóló 1814. (2008), 1816. (2008) és 1844. (2008) számú határozataira,
- tekintettel a közös kül- és biztonságpolitika főképviselője és a Tanács főtárgyalója, Javier Solana által 2009. február 23-án és április 4-én, valamint Louis Michel, az Európai Bizottság tagja által 2008. február 26-án tett nyilatkozatokra,
- tekintettel az Afrikai Unió végrehajtó tanácsa által 2009. január 30-án Addis Ababában (Etiópiában) elfogadott határozatokra és nyilatkozatra,
- tekintettel az Afrikai Unió állam- és kormányfőinek csúcstalálkozója által 2009. február 4-én Addis Ababában (Etiópiában) kiadott közleményre,
- tekintettel a Fejlesztési Kormányközi Hatóság (IGAD) állam- és kormányfői közgyűlésének 2008. október 29-én Nairobiban (Kenya) tartott 13. rendkívüli ülésén elfogadott nyilatkozatra,
- tekintettel a Fejlesztési Kormányközi Hatóság (IGAD) minisztertanácsának 2009. január 27-én Addis Ababában (Etiópiában) tartott 32. rendkívüli ülésén kiadott közleményre,
- tekintettel az AKCS Nagykövetség Bizottságának az AKCS-csoport jövőjéről szóló jelentésére, amelyet az AKCS Miniszterek Tanácsa a 2007. december 10–14-én Brüsszelben (Belgium) tartott 86. ülésén fogadott el,
- tekintettel az AKCS Titkárságának a hat AKCS-régió regionális integrációs folyamatainak mérésére és nyomon követésére szolgáló mutatók kidolgozására irányuló projektjére,
- tekintettel az Európai Parlament szomáliai helyzetről szóló 2008. június 19-i és 2008. november 20-i állásfoglalásaira ⁽²⁾, valamint a Szomáliáról szóló korábbi állásfoglalásaira,
- tekintettel az Afrikai Parlamenti Unió szomáliai helyzetről szóló, 2008. november 30-án elfogadott állásfoglalására,
- tekintettel az Afrikai Unió 2008. december 10-i nyilatkozatára és 2008. december 22-i közleményére,
- tekintettel a fegyveres konfrontációk beszüntetésének végrehajtási módozatairól szóló dokumentumoknak és a közös politikai célokról szóló közös nyilatkozatnak az átmeneti szövetségi kormány (TFG) és a szomáliai újjraélezési szövetség (ARS) általi 2008. október 26-i aláírására,

⁽¹⁾ Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés által 2009. április 9-én Prágában (Cseh Köztársaság) elfogadott állásfoglalás

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2008)0313 és P6_TA(2008)0569.

- tekintettel a Szomáliával foglalkozó nemzetközi kapcsolattartó csoport (ICG) 14. ülésének, amelyet az ENSZ szomáliai különmegbízottja, Ahmedou Ould-Abdallah elnökletével tartottak 2009. február 26–27-én, következtetéseire,
- A. megerősítve Szomália területi épsége, szuverenitása, politikai függetlensége és egysége tiszteletben tartásának fontosságát,
- B. mivel Szomáliára az utóbbi 17 évben az államkudarc volt jellemző, és a helyzet a világ legrosszabb humanitárius és biztonsági válságává súlyosbodott,
- C. mivel a TFG és az ARS hatalommegosztási megállapodást írt alá 2008. június 9-én Dzsibutiban; mivel a dzsibuti békefolyamat kezdeti célja egy széles körű nemzeti megbékélés elindítása, és egy olyan erős és befogadó politikai szövetség létrehozása volt, amely képes a béke biztosítására, az országban a megbékélés létrehozására és a központi államhatalom helyreállítására,
- D. mivel a békefolyamatot tovább bonyolították az ARS-en és a TFG-n belüli szakadások, valamint a radikális milíciák, például az Al-Shabab térnyerése, amelyek még nem vesznek részt a békefolyamatban, és Szomália egyes részeit ellenőrzik, köztük Baidoát, a parlament korábbi székhelyét,
- E. mivel Szomáliában széles körben tovább folytatódik az emberi jogok és a nemzetközi humanitárius jog megsértése, nevezetesen a kínzás és egyéb bántalmazás, a nemi erőszak, az önkényes kivégzések, az önkényes fogva tartások, valamint a civilek, az újságírók és az emberi jogok védelmezői, valamint a civil infrastruktúra elleni támadások,
- F. mivel Szomáliában a gyermekek emberi jogainak megsértésével kapcsolatos esetek – a gyilkosságtól és nemi erőszaktól kezdve a gyermekkatona toborzásán át a szorult helyzetben lévőkhöz való humanitárius hozzáférés megtagadásáig – száma emelkedett az elmúlt évben,
- G. mivel 2007 februárja óta mintegy 340 000 szomáliai polgár menekült el a harcok elől Mogadishuból, míg 2,6 millióian (köribelül a lakosság 35 %-a) szorulnak humanitárius segítségre, és a lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek száma 1,3 millió, mivel sok menekültet kiraboltak, megerőszakoltak vagy megverték a szabad milíciák, amikor Szomáliából menekültek,
- H. rendkívül nagyra becsüli, hogy Kenya 250 000 menekültet befogadott a daadabi menekülttáborba; mivel a szomáliai polgárok százai fulladtak vízbe, amikor át akartak kelni az Ádeni-öbölön Jemen irányában, és sokakat hagytak sorsukra a tengeren az embercsempészek,
- I. mivel Etiópia – az instabil átmeneti kormány és a fő ellenzék mérsékelt szárnya közötti, az ENSZ által támogatott békemegállapodás részeként – kivonta a csapatait Szomáliából; mivel az etiópiai csapatok kivonása – ami ugyan az ingatag hatalmi vákuummal kapcsolatos félelmeket gerjeszt – és az új elnök megválasztása lehetőséget teremt a Szomálián belüli megbékélésre; mivel az Afrikai Unió szomáliai missziója (AMISOM), amelynek jelenléte 2007 márciusa óta alapvetően Mogadishura korlátozódott, innentől kezdve egyedül marad ezen a területen,
- J. mivel a polgári személyek és a humanitárius szervezetek munkatársai elleni erőszakos cselekmények, amelyek megsértik a nemzetközi humanitárius jogot, valamint az AMISOM munkatársai és helyiségei elleni támadások, és a politikai folyamat aláásására törekvő elemek által elkövetett erőszakos cselekmények és erőszakkal való fenyegetőzés akadályozza az AMISOM műveleteit, továbbá veszélyezteti a regionális békét és stabilitást,
- K. mivel az év eleje óta a becslések szerint mintegy 10 000 menekült érkezett a Dolo Adónál lévő határvárosba Etiópia szomáliai régiójában, és a várakozások szerint a menekültek száma el fogja érni a 25 000-t a következő néhány hétben; mivel a menekültek főként nők és gyermekek, akik az etiópiai csapatok kivonását követően menekültek el,
- L. mivel a sikeres kalóztámadások – és a támadásokat követő túszejtések és hajóelfoglalások – száma az elmúlt három évben jelentősen emelkedett (2006-ban 10, 2007-ben 35, 2008-ban 43 és 2009-ben eddig 9),

- M. mivel a nyílt tengeri kalózkodás egyre jobban fenyegeti az emberéleteket és az emberi biztonságot, valamint a humanitárius segély szállítását, különösen a Szomália és az Afrika szarva térség többi országának partjainál lévő vizeken; mivel ezen kalózcselekményekért és fegyveres rablásokért a Szomáliában lévő tartós konfliktus és politikai labilitás okolható,
- N. mivel a somáliai vizeken folytatott illegális halászat mértéke is hozzájárul a kalózcselekményekhez, és elpusztítja a somáliai polgárok számára és a helyi halászok jövedelme szempontjából létfontosságú élelmiszerforrásokat,
- O. mivel az Egyesült Nemzetek Környezetvédelmi Programjának (UNEP) jelentése szerint sok illegális mérgezőhulladék-szállítmányt – amelyeknek a tartalma szivárog – helyeztek el Szomália partjai mentén a helyi lakosság egészségének és a környezetvédelem teljes figyelmen kívül hagyásával,
- P. mivel a fenti jelentés szerint a tengerbe öntött hulladék egy része az Európai Unióból származott, és ez a hulladék visszafordíthatatlanul károsítja az emberi egészséget és a környezetet a régióban, ami az emberi jogok felháborító megsértésének tekinthető,
- Q. mivel a kalózkodás következtében a Világélelmelési Program (WFP) kénytelen volt felfüggeszteni Szomáliába irányuló élelmiszersegély-szállítmányait, tovább súlyosbítva ezzel a humanitárius szempontból amúgy is súlyos helyzetet,
- R. mivel 2008. december 8-án az EU elindította EU NAVFOR Szomália (vagy Atalanta művelet) elnevezésű tengeri műveletét, amelynek célja, hogy megvédje a Világélelmelési Program tengeri hajókaravánjait és más, Szomália partjainál közlekedő kereskedelmi hajókat,
- S. mivel a kalózkodás elleni küzdelem pusztán katonai eszközökkel nem nyerhető meg, hanem azon múlik, milyen mértékben sikerül Szomáliában elősegíteni a békét, a fejlődést és az államszervezet kiépítését,

A közelmúltbeli politikai fejlemények

1. határozottan támogatja a 2008. decembere óta elért haladást, különösen a kibővített és átfogóbb parlament létrehozását, az átmeneti időszak kiterjesztését, Sheikh Sharif Sheikh Ahmed elnökké választását, valamint a miniszterelnök és a kabinet kinevezését; elismeri és támogatja ezt az új folyamatot, mint a somáliaiak által sajátjuknak elismert és a somáliaiak által irányított béke- és megbékélési folyamatot;
2. különösen üdvözlöi, hogy a kormányt és a parlamentet áthelyezték Mogadishuba, és azt, hogy kötelezettséget vállaltak a dzsibuti békefolyamat folytatására; hangsúlyozza, hogy sürgősen szükség van kézzelfogható és összehangolt támogatás nyújtására a politikai, biztonsági, újjáépítési, emberi jogi, egymással összekapcsolódó meghatározott prioritások és az intézményfejlesztési kérdések kezelése érdekében; ezt a működő somáliai igazgatás felé tett fontos lépésnek tekinti;
3. üdvözlöi a 2009. februárjában megkötött fegyverszünetet; felhívja a somáliai politikai szereplőket és az érintett érdekelt feleket, hogy csatlakozzanak a békefolyamathoz, és tartózkodjanak a további erőszakos cselekményektől;
4. szorgalmazza a civil társadalmi szervezetek és különösen a nőszervezetek részvételét a nemzeti párbeszédben és a nemzeti megbékélési folyamatban;
5. hangsúlyozza, hogy sürgősen szükség van a jogrend helyreállítására – így a nemzetközileg elismert emberi jogi normák és a nemzetközi humanitárius jog tiszteletben tartására – az egész ország területén; tudomásul veszi, hogy Ahmed elnök beleegezett a saria jogrendszer bevezetésébe, hangsúlyozza, hogy a sariát kodifikálni kell az emberi jogok megsértésével járó félreértelmezések elkerülése érdekében, és hangsúlyozza, hogy a jogalkotási változtatásoknak tiszteletben kell tartaniuk az emberi jogokat és különösen a nők jogait;
6. felhívja az új vezetést, hogy dolgozzon ki és hajtsa végre egy tervet, amely az életképes intézmények haldéktalan és az átmeneti szövetségi charta 2011-ig történő meghosszabbítása révén megállapított határidőn belüli létrehozására irányul;

Dzsibuti megállapodás és a nemzetközi közösség felelőssége

7. nagybecsülését fejezi ki a Dzsibuti Köztársaság részére azzal kapcsolatban, hogy ez az ország közvetítőként vesz részt a szomáliai békefolyamatban, továbbá a stabilitás és a béke megteremtésén fáradozik a régióban lévő nyugalom helyreállítása érdekében;
8. elismeréssel adózik a Kenya által az IGAD égisze alatt megszervezett szomáliai megbékélési konferencia – amely a TFG megalakítását eredményezte – házigazdájaként és közvetítőként betöltött szerep iránt; az Afrikai Unióhoz hasonlóan nagyra becsüli az Etiópia által hozott áldozatokat és a szomáliai konfliktus tartós megoldásának megtalálására vonatkozó etiópiai kötelezettségvállalást;
9. felhívja a nemzetközi közösséget, hogy erősítse meg az ENSZ fegyverembargóját, valamint ellenőrizze a repülőtereket és a kikötőket annak biztosítására, hogy illegális fegyvereket ne lehessen az országba importálni, az átfogó biztonsági helyzet javítása érdekében;
10. felhívja a konfliktusban részt vevő összes felet, hogy szüntessék be a polgári lakosság elleni támadásokat, hagyjanak fel a halálos fenyegetések, a nemi erőszak, a törvénytelen letartóztatás, az emberrablás, a polgárok megfélemlítése és kirablása összes alkalmazásával, és tartsák teljesen tiszteletben a genfi egyezmények közös 3. cikkének rendelkezéseit; felhívja az Európai Bizottságot és a Tanácsot, hogy támogassák a fenti bűncselekmények elkövetésében bűnös személyek megfelelő büntetéseinek garantálására irányuló erőfeszítéseket;
11. felhívja az ENSZ Biztonsági Tanácsát, hogy erősítse meg az emberi jogi helyzet nyomom követését és a helyzetről szóló jelentéstételt, nyújtson segítséget és adjon tanácsokat az átmeneti szövetségi intézmények számára, és egész Szomáliában védje meg az emberi jogok védelmezőit;
12. felhívja a Szomáliával foglalkozó nemzetközi kapcsolattartó csoportot (ICG), az Afrikai Uniót és az adományozó államokat, amelyek hozzájárulnak a TFG-hez, köztük az EU-t, Norvégiát és az Egyesült Államokat, hogy támogassák a Szomáliában 1991 óta elkövetett, nemzetközi emberi joggal és humanitárius joggal kapcsolatos jogsértések felderítésére szolgáló mechanizmusokat;
13. üdvözli a TFG által arra vonatkozóan vállalt kötelezettséget, hogy hatékony és elszámoltatható – az ICG 2008 decemberében New Yorkban tartott ülésén előterjesztett vázlatos javaslaton alapuló – kormányzást vezetnek be; üdvözli továbbá, hogy a szomáliai átmeneti intézmények a Szomálián kívül és belül található összes szomáliai érdekelt felet felkérték a megbékélési folyamatban való részvételre;
14. üdvözli az ICG arra vonatkozó határozatát, hogy a TFG-vel partnerségben kidolgozott hathónapos cselekvési terveket rendszeresen frissíteni fogja; határozottan támogatja az ICG arra irányuló felhívását, hogy kiegészítő forrásokkal támogassák a gyors helyreállítási kezdeményezéseket, például a munkahelyteremtést, a szociális szolgáltatások nyújtását és a létfenntartási tevékenységeket, amelyek közvetlen hatást gyakorolnak a szomáliaiak jólétére, valamint Szomália biztonsági környezetére és jövőbeni stabilitására, és hogy védjék meg a nemzetközi közösség által már megvalósított politikai és pénzügyi beruházásokat;
15. felhívja a Tanácsot és a Bizottságot, hogy továbbra is támogassák az intézmények kiépítését Szomáliában; sürgeti az Afrikai Unió szomáliai missziójának (AMISOM) megerősítését és az ENSZ stabilizációs haderejének időben történő felállítását, amint azt a politikai és biztonsági feltételek megengedik;

Az AMISOM szerepe

16. kéri az ENSZ főtitkárát, hogy további késedelem nélkül hozzon létre egy külön alapot az AMISOM támogatására, amíg az ENSZ létre nem hoz egy békefenntartó missziót;
17. ösztönzi, hogy különösen az etiópiai csapatok kivonása után az AMISOM és bármely későbbi ENSZ békefenntartó misszió kapjon megbízást a civilek – köztük a nők, gyermekek és a lakóhelyüket belföldön elhagyni kényszerült személyek – védelmére, és hogy e missziókban legyen egy erős emberi jogi elem, amely képes az emberi jogi jogsértések megfigyelésére, kivizsgálására és jelentésére;

18. elismeréssel adózik az afrikai államoknak, különösen Ugandának és Burundinak a fellépésükért, és elítéli a közelmúltbeli támadásokat, amelyekben az AMISOM-ban szolgáló ugandai és burundi katonák, valamint sok polgári személy halt illetve sérült meg; szorgalmazza az AMISOM és csapatai – amelyek rendkívül nehéz körülmények között teljesítenek szolgálatot – további kötelezettségvállalását, és felhívja az összes szomáliai felet, hogy támogassák az országukban a béke és a stabilitás megteremtésén fáradozókat;

Humanitárius szempontok és emberi jogok

19. sürgeti az új kormányt, hogy gyorsan hozza meg az összes szükséges és megfelelő intézkedést a jelenlegi humanitárius válság súlyosbodásának megakadályozása érdekében, és hogy a lakosság lakóhelyelhagyását, polgári és anyagi veszteségeket, alultápláltságot és betegségeket eredményező harcok befejezése révén teremtsen biztonságot és békét;
20. elítéli az elmúlt hónapokban a humanitárius szervezetek munkatársai ellen mind gyakrabban elkövetett támadásokat, melyek jelentősen korlátozták a segélyezési műveleteket, és a szomáliai humanitárius helyzet súlyosbodásához vezettek; sürgeti az új vezetést, hogy tegyen meg minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy a humanitárius segélyek eljuthassanak az ország lakosságának érintett részéhez és tegyen eredményes lépéseket a helyi és nemzetközi humanitárius alkalmazottak biztonságának garantálására;
21. felhívja az ENSZ szomáliai humanitárius ügyekért felelős koordinátorát, hogy az egyes területeken külön-külön tárgyaljon a humanitárius segítséghez a dzsibuti békefolyamattól függetlenül történő hozzáférésről, gyorsítsa fel az élelmiszer-szállítmányokat és enyhítsen a borzalmas humanitárius helyzeten; felhívja az összes érintett kormányt, hogy biztosítson teljes körű hozzáférést a humanitárius segélyhez a szomáliai menekültek számára a régióban, és felhívja a nemzetközi közösséget, hogy fokozza a támogatását;
22. felhívja az új kormányt, hogy kezelje kiemelten az igazságszolgáltatás kérdését a büntetlenség kultúrájának megszüntetése érdekében, mivel általánosságban a szomáliai emberek és különösen a nők esnek az emberi jogok megsértésének, beleértve a gyilkosságokat, a nemi erőszakot és a kínzást, áldozatul;
23. felhívja az Európai Uniót, hogy adja meg a szükséges támogatást ahhoz, hogy Szomáliában tartósan demokratikus kormány jöjjön létre, és továbbra is támogassa Szomália jelenlegi vezetését abban, hogy megerősítse az ország feletti ellenőrzését, és megalapozhassa a nemzetközi emberi jogi kötelezettségekkel összhangban lévő jogállamiságot;

Kalózkodás

24. határozottan elítéli a kalózkodási vagy fegyveres rablási cselekményeket, különösen a Szomália partjai előtt lévő vizeken;
25. üdvözli az európai uniós hajóknak a kalózkodás elleni küzdelem céljából az Atalanta művelet keretében történő felvonultatását, ami jelentősen csökkentette a támadások számát ebben az évben; kéri, hogy folytassanak hatékony koordinációt a térségben lévő egyéb tengeri alakulatokkal, és különösen az Egyesült Államok, Oroszország és Kína alakulataival; kéri továbbá, hogy az Atalanta műveleteket terjesszék ki az Indiai-óceán nyugati részére, ahol a kalózkodók újraszervezik csapataikat;
26. felszólítja a szomáliai átmeneti szövetségi parlamentet és az új TFG-t, hogy az ENSZ-szel és az Afrikai Unióval együttműködve a humanitárius segélyszállító hajók ellen a szomáliai partokról elkövetett kalóztámadásokat és fegyveres rablásokat kezelje bűncselekményekként, amelyeknek az elkövetőit a hatályos nemzetközi jog szerint bíróság elé kell állítani;
27. üdvözli az ENSZ szomáliai partok előtti kalózkodással foglalkozó kapcsolattartó csoportjának 2009. január 14-i létrehozását;
28. határozottan ajánlja, hogy az EU támogassa az új szomáliai kormányt és az összes többi érintett felet a halászati tevékenységre, a tengeri erőforrások megóvására és a hulladékkezelésre vonatkozó alapvető infrastruktúra fejlesztése érdekében a foglalkoztatás ösztönzése céljából, ami csökkenteni fogja a fiatalok kalózkodási tevékenységekre és milíciákban való részvételre történő toborzását;

Illegális halászat, mérgező hulladék és embercsempészet

29. határozottan elítéli a szomáliai vizeken történő illegális halászatot, és felhívja az EU-t, hogy rendezze a fenti illegális halászat kérdését a kinyomozhatóságra, az ellenőrzésekre és a büntetésekre vonatkozó, 2009-ben elfogadott új szabályok gyors végrehajtása révén;
 30. felhívja az Egyesült Nemzeteket és az Európai Bizottságot, hogy teljes körűen vizsgálják ki a mérgező hulladékok szomáliai partoknál történő tengerbe öntését, állapítsák meg a felelőségeket minden szinten, támogassák az ezen környezetvédelmi bűncselekményért felelős személyek bíróság elé állítására irányuló erőfeszítéseket, és biztosítsák, hogy átfogóan kezeljék a fenti környezetszennyezést;
 31. felhívja az UNEP-et, hogy folytassa a vizsgálódását, valamint készítsen részletes és pontos értékelést a probléma mértékéről, mivel ez létfontosságú Szomália jövője szempontjából;
 32. elítéli a szomáliai partok előtt folytatott összes embercsempészeti tevékenységet;
 33. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS-EU Tanácsnak és az Európai Bizottságnak, az EU és az AKCS-országok parlamentjeinek, Szomália elnökének és parlamentjének, az Afrikai Unió elnökségének és Bizottságának, a Pánafrikai Parlamentnek és az ENSZ főtítkárnak.
-